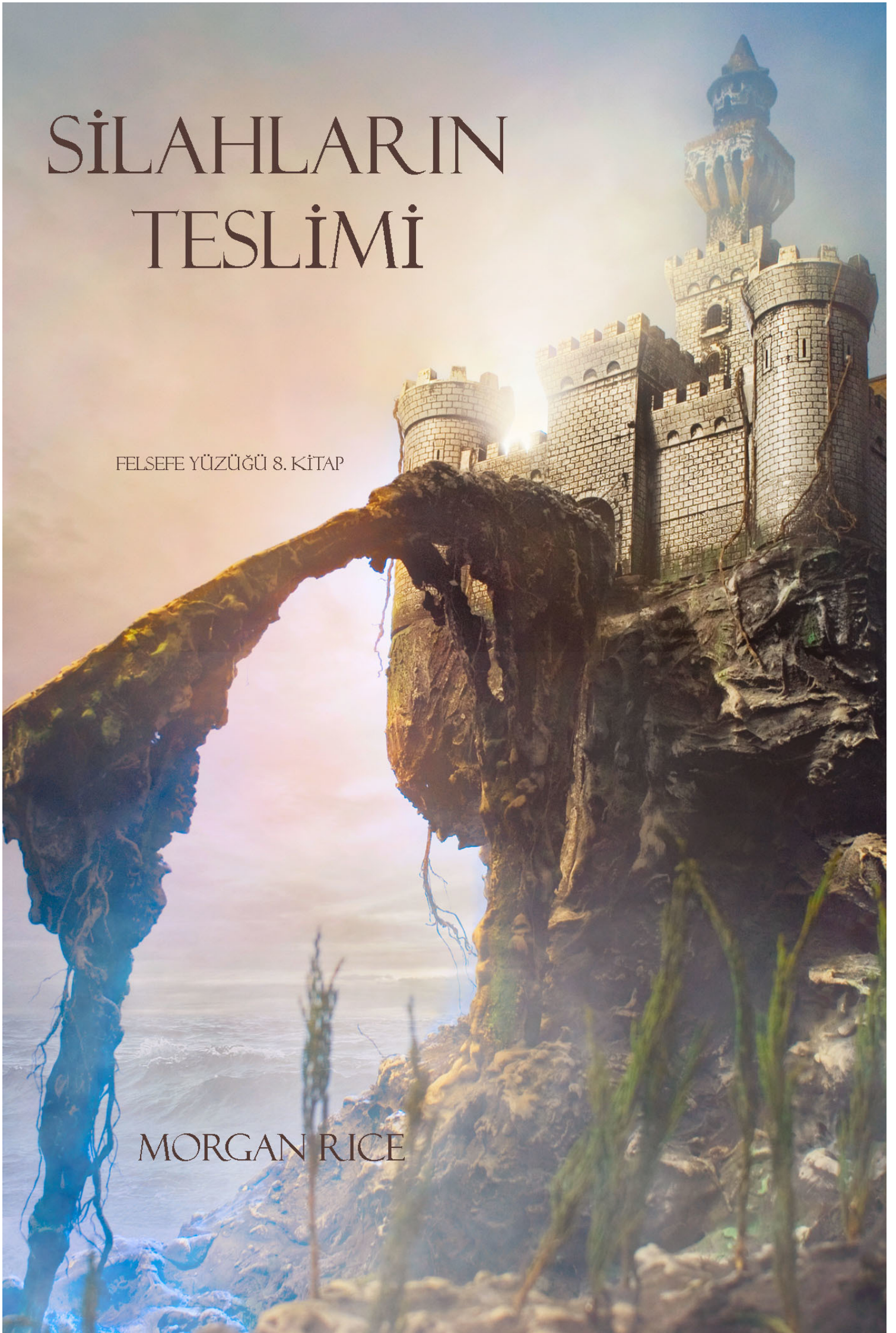

SİLAHLARIN TESLİMİ

FELSEFE YÜZÜĞÜ 8. KİTAP

MORGAN RICE

Felsefe Yüzüğü

Morgan Rice
Silahların Teslimi

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Silahların Teslimi / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Felsefe Yüzüğü)

SİLAHLARIN TESLİMİ'NDE (Felsefe Yüzüğü serisinin 8. Kitabı), Andronicus ve Rafi tüm karanlık büyülerini Thor'un kimliğini ezmek ve ruhunu ele geçirmek için kullanırken, Thor muazzam iyi ve kötü güçler arasında kalıyor. Onların büyülerinin altında, babasını başından atmak ve kendisini zincirlerinden kurtarmak için uğraşırken, Thor'un hiç bilmediği kadar büyük bir savaş vermesi gerekiyor. Ama çok geç kalınmış olabilir. Alistair, Steffen ve Aberthol'la birlikte, Gwen Argon'u bulmak ve onu büyülu tuzağından kurtarmak için Öte Dünya'nın derinliklerine yolculuk ediyor. Argon'u Thor'u ve Halka'yı kurtarmak için tek umut olarak görüyor, ama Öte Dünya eşsiz bucaksız ve hain bir yer ve Argon'u bulmak bile nafile bir çaba olabilir. Reece Lejyon üyelerine liderlik ederken, hep birlikte daha önceden asla yapmadığı, başarması imkânsıza yakın bir göreve gidiyorlar: Kanyon'un derinliklerine inmek ve kayıp Kılıcı bulup kurtarmak. Oraya inerlerken, her biri Kılıcı kendi çıkarları için almaya niyetli canavarlarla ve egzotik ırklarla dolu bir başka dünyaya giriyorlar. Büyülü pelerini kuşanmış olan Romulus Halka'ya sızıp Kalkan'ı yok etmekle ilgili sinsi planına devam ediyor; Kendrick, Erec, Bronson ve Godfrey kendilerini uğradıkları ihanetten kurtarmak için mücadele ediyorlar; Tirus ve Luanda hain olmanın ne demek olduğunu öğreniyorlar ve Andronicus'a Hizmet ediyorlar; Mycoples özgür kalmak için savaşıyor ve son bir şok edici gelişmeyle, Alistair'in sırrı nihayet açığa çıkıyor. Thor kendisine gelebilecek mi? Gwen Argon'u bulabilecek mi? Reece Kılıcı bulabilecek mi? Romulus planını gerçekleştirebilecek mi? Kendrick, Erec, Bronson ve Godfrey tüm zorlayıcı şartlara rağmen başarılı olabilecekler mi? Mycoples geri dönecek mi? Yoksa Halka son bir kez kalıcı olarak yok mu olacak? SİLAHLARIN TESLİMİ sofistike dünya oluşumuyla ve özellikleriyle arkadaşlara ve aşıklara, rakiplere ve kur yapanlara, şövalyelere ve ejderhalara, entrikalara ve politik entrikalara, reşit olmaya, kırılan kalplere, aldatmacaya, hırs ve ihanete dair destansı bir öykü. Şeref ve cesaretle, kaderle ve yazgıyla, büyücülükle ilgili bir öykü. Bizleri asla unutmayacağımız ve her yaşa ve cinsiyete hitap eden bir dünyaya götüren bir fantezi.

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	13
İKİNCİ BÖLÜM	17
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	21
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	23
BEŞİNCİ BÖLÜM	27
ALTINCI BÖLÜM	29
YEDİNCİ BÖLÜM	31
SEKİZİNCİ BÖLÜM	33
DOKUZUNCU BÖLÜM	37
Конец ознакомительного фрагмента.	40

Morgan Rice

SİLAHLARIN TESLİMİ

FELSEFE YÜZÜĞÜ 8. KİTAP

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, 1 numaralı çok satanlar ve USA Today çok satanlar listesinde yer alan on yedi kitaplık epik fantezi serisi FELSEFE YÜZÜĞÜ'nün; 1 numaralı çok satanlar listesinde yer alan on bir kitaplık seri (devamı geliyor) VAMPİR GÜNLÜKLERİ'nin; 1 numaralı çok satanlar listesinde yer alan iki kitaplık (devamı geliyor) kıyamet sonrası gerilim serisi KÖLE TÛCCARLARI ÜÇLEMESİ'NİN ve iki kitaplık (devamı geliyor) yeni epik fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER'in yazarıdır. Morgan'ın kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve 25'ten fazla dile tercüme edilmiştir.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine katılarak ücretsiz kitap ve hediyeler kazanın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet. Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”

—*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“Eğlenceli bir epik fantezi.”

—*Kirkus Reviews*

“Dikkate değer bir şeylerin başlangıcı burada.”

—*San Francisco Book Review*

“Aksiyon dolu Rice'ın yapıtı oldukça sağlam ve olay örgüsü merak uyandırıcı.”

—*Publishers Weekly*

“Sürpizlerle dolu bir fantezi Bu, genç yetişkin fantezi serisi olma belirtisinin sadece başlangıcı.”

—*Midwest Book Review*

Morgan Rice Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

KAHRAMANLIK GEÇİŞİ (4.Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)

KALKAN DENİZİ (10. Kitap)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)

ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)

KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)

ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)

KÖLE TÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLE TÜCCARLARI (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPIR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)

YAZGI (4. Kitap)

ARZULANMIŞ (5. Kitap)

NİŞANLI (6. Kitap)

YEMİNLİ (7. Kitap)

BULUNMUŞ (8. Kitap)

CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)

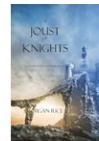
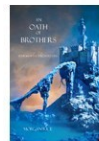
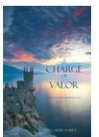
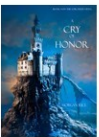
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)

KADER (11. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında Dinleyin!

Telif Hakkı Sahibi Morgan Rice © 2013

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı ya da bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen paylaşmak istediğiniz kişiler için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen iade edin ve bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakları Razzomgame'e ait Jacket resmi, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

*"Onurum, hayatımdır ve her ikisi de birlikte büyür.
Onurumu alırsanız, yaşamım da biter."*

**-- William Shakespeare
II. Richard**

BİRİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn, Kanyon'un kenarında durup Kuzey Geçişine uzanan kemerli köprüye ilk adımını attığında kendini soğuğa ve suratına vuran rüzgara hazırladı. Buzla kaplı bu köhne köprü, yıpranmış ahşap kalas ve iplerden yapılmıştı, onları taşıyacağı şüpheliydi. Gwen daha ilk adımında tedirgin oldu.

Uzanıp sallanan ve pek de yardımı dokunmayan tırabzanları tuttu. Argon'u bulmak için Kanyon'un kuzeyine geçerek Dipdünya'ya girmenin tek yolunun bu uyduruk köprü olduğunu düşününce kalbi duruyordu. Yukarı bakınca uzakta kör edici bir battaniye gibi yeryüzünü örten karlı havanın işaretlerini gördü. Bu geçiş hiç olmadığı kadar uğursuz hissettiriyordu.

Aniden çıkan bir rüzgarla ipler şiddetli bir biçimde sallandı. Gwendolyn, kendini iki eliyle tırabzanı tutarken dizlerinin üstüne çökmüş buldu. Bir anlığına köprüyü geçmek şöyle dursun, daha fazla tutunabileceğinden bile emin olamadı. Bunun, düşündüğünden de tehlikeli bir yol olduğunu ve denerlerken bile hayatlarını riske attıklarını fark etti.

"Leydim?" dedi bir ses.

Gwen yüzünü o tarafa döndüğünde bir kaç adım ötede onu takip etmeyi bekleyen Steffen, Alistair ve Krohn'un yanında duran Aberthol'ü gördü. Beşi, dünyanın bir ucundaki bu köprüde tünemiş, belirsiz bir gelecek ve hatta olası ölümlere yüz yüze bakan alışılmadık bir grubu oluşturuyordu.

"Burayı gerçekten geçmeyi denememiz gerekli mi?" diye sordu.

Gwendolyn önünde uzanan hırçın karın ve kırbaçlayan rüzgarın içinden dönüp ona baktı, titriyordu, kürkünü omuzlarına daha sıkı yerleştirdi. İçten içe bu köprüyü geçmeyi o da istemiyordu, hatta bu seyahate çıkmayı da. Ona kalsa, çocukluğunda hissettiği güveni ona veren Kraliyet Sarayı'na çekilir, rahat surları arkasında, sıcak ateşin önünde oturur, kraliçe olduğundan beri etrafını sarmalayan tehlike ve endişelerden kendini soyutlardı.

Ama tabii ki bunu yapamazdı artık. Kraliyet Sarayı artık yoktu; çocukluğu gitmişti ve o bir Kraliçeydi. Hayata getireceği bir bebeği, nerede olduğunu bilmediği bir kocası vardı, ona ihtiyaç duyuyorlardı. Thorgrin için gerekirse ateşlerde yürürdü. Gwen bunun gerekli olduğunu hissediyordu. Sadece kendisi ve Thor değil, tüm Halka Argon'a ihtiyaç duyuyordu. Yalnız Andronicus'la değil aynı zamanda Thor'u tuzağa düşüren kudretli büyüyle de karşı karşıyalardı ve Argon olmadan bununla nasıl savaşacaklarından emin değildi.

"Evet," diye cevap verdi. "Gerekli."

Gwen bir adım daha atmaya hazırlandı, bu sefer Steffen öne atılıp yolunu kesti.

"Leydim, lütfen önden benim gitmeme müsaade edin," dedi. "Bu köprüde bizi ne tehlikelerin beklediğini bilmiyoruz."

Steffen'in bu teklifi onu duygulandırır da uzanıp kibarca onu yana itti.

"Hayır," dedi. "Ben gideceğim."

Daha fazla beklemeden ip tırabzanı sıkı sıkı tutarak öne adımını attı.

Bir adım attığında, ellerinde dondurucu bir soğuk hissetti, buz delip geçiyordu; bu soğuk avuçlarını ve kollarını sarıyordu. Derin bir nefes aldı, dayanabileceğinden emin değildi.

Sert başka bir rüzgar, köprüyü bir beşik gibi salladı, tırabzana daha sıkı tutunması ve buzun verdiği acıya daha fazla dayanması gerekti. Buz kaplı kalas ve ipler ayağının altında kayarken tüm sahip olduğu güçle dengesini korumaya çalıştı. Köprü sertçe sola savrulduğunda bir anlığına o yana düşeceğinden emindi. Köprü dengesine kavuştu, diğer tarafa doğruldu.

Gwen yeniden dizlerinin üstüne çöktü. Daha on adım bile gitmemişti ama kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki zar zor nefes alabiliyordu ve elleri o denli katılaşmıştı ki onları artık hissedemiyordu.

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes alarak Thor'u düşündü. Yüzünü ve yüzünün her açısını resmetti zihninde. Ona karşı duyduğu aşk için yaşıyordu. Onu özgür kılmanın kararlılığıyla. Her ne pahasına olursa olsun.

Her ne pahasına olursa olsun.

Gwendolyn gözlerini açtı ve öne bir kaç adım daha atmak için kendini zorladı, tırazana sıkı sıkı tutunuyor artık ne olursa olsun durmak istemiyordu. Rüzgar ve kar, onu Kanyon'un derinliklerine gönderebilirdi ama artık umrunda değildi. Artık bu kesinlikle onunla ilgili değildi, bu hayatının aşkıyla alakalıydı. Onun için her şeyi yapardı.

Gwendolyn, köprü'nün arkasında kalan bölümünde ağırlığın değiştiğini hissettiğinde dönüp onu takip edenlere; Steffen, Aberthol, Alistair ve Krohn'a baktı. Krohn patileri üzerinde kaymış diğerlerini geçerek Gwendolyn'in yanına kadar ulaşmıştı.

"Bunu yapabileceğimizden emin değilim," dedi Aberthol, bir kaç dengersiz adım attıktan sonra yüksek ve gergin sesiyle.

Orada ip tırazana sıkı sıkı tutunup kolları titreyen, çelimsiz yaşlı bu adam zar zor dayanarak duruyordu.

Yanına giderek "Yapabilirsin," dedi Alistair, bir kolunu beline dolayıp. "Ben tam burdayım, endişelenme."

Grubun geri kalanı her defasında tek bir adım atarak köprü üzerindeki yürüyüşlerine devam ederken Alistair ilerlemesinde ona yardımcı oldu.

Gwen bir kez daha zorluklar karşısında Alistair'in gösterdiği dirayete, sakın doğasına ve korkusuzluğuna hayranlık duydu. Gwendolyn'in anlayamadığı bir gücü dışa yayıyordu. Gwen kendini ona neden bu kadar yakın hissettiğini açıklayamıyordu ama onu tanıdığı şu kısa sürede kardeşi gibi hissediyordu. Varlığı ona güç katıyordu. Steffen'inki de.

Rüzgar yatışınca biraz rahat nefes aldılar. Kısa süre sonra köprü'nün yarısına gelmişlerdi, artık daha hızlı hareket ediyorlardı. Gwen kaygan kalaslara alışmıştı. Kanyon'un diğer tarafı artık görünüyordu, sadece otuz metre kadar uzaktaydı ve Gwen'in kalbi iyimserlikle doldu. Nihayetinde galiba başaracaklardı.

Bir rüzgar daha çıktı, bu seferki diğerlerinden de güçlüydü; o denliydi ki rüzgar Gwen'i iterek dizlerinin üstüne düşürüp her iki eliyle iplere tutunmak zorunda bırakmıştı. Köprü neredeyse tersine dönüp yeniden eski halini aldığında Gwen hayatı pahasına tutundu. Ayağının altından bir kalas uçmuştu, bacakları boşluğa girip de kalçasına değdiğinde bir çığlık koparttı. Hareket etmeye çalışsa da oradan çıkamıyordu.

Gwendolyn, Aberthol'un de tutunma gücünün yok olmasını izledi, Alistair'e tutunamıyor ve köprü'nün kenarına doğru kayıyordu. Alistair hemencecik müdahale ederek, tek eliyle uzanıp Aberthol köprüden uçmadan hemen önce bileğinden kavradı ve onu tuttu.

Alistair köprü'nün kenarına yaslandı, Aberthol altında sallanırken tutunmaya çalışıyordu; Kanyonun dibiyile arasında hiç bir şey yoktu. Alistair esnedi ve Gwen ipin kopmaması için dua etti. Gwen sıkışmış haliyle o kadar çaresiz hissediyordu ki! Bacağı kalasların arasındaydı. Oradan çıkmaya çalışırken kalbi deli gibi çarpıyordu.

Köprü çok şiddetli sallanıyordu, Alistair ve Aberthol da onunla beraber gidip geliyorlardı.

"Bırak!" diye bağırdı Aberthol. "Kendini kurtar!"

Aberthol'un bastonu elinden fırladı ve gökyüzünde salına salına Kanyon'un derinliklerine doğru yol aldı. Şimdi elinde kalan tek şey sırtına bağladıklarıydı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Alistair sakince.

Gwen Alistair'in bu kadar sakın ve kendinden emin durmasına şaşırıyordu.

"Gözlerime bak," diyerek kendinden emin bir şekilde onu yönlendirdi Alistair.

"Aberthol "Ne?" diye rüzgarın içinde bağırarak seslendi.

"Gözlerime bak," diye emretti Alistair, sesindeki ciddiyet artmıştı.

Sesindeki bir şey erkeklere emrederken etkiliydi, Aberthol ona baktı. Gözleri birbirlerine kilitlendiğinde, Gwendolyn, Alistair'in gözlerinden sızan bir ışığın Aberthol'ünkilerin üzerine yayıldığını hissetti. Işığın Aberthol'u sarmalamasını gözlerine inanamadan izledi, Alistair geriye esneyip tek bir hamleyle Aberthol'u yeniden köprüye çekti.

Aberthol sersemlemiş bir halde orada uzanırken zor nefes alıyor ve hayretler içinde Alistair'e bakıyordu sonra, başka bir rüzgar daha başına bela olmadan aniden dönüp iki eliyle birden iplere sıkıca tutundu.

“Leydim!” diye bağırdı Steffen.

Steffen çömelerek Gwen'in yanına gitti, sonra uzanarak omuzlarından tuttu ve tüm gücüyle çekti.

Gwen yavaşça, kalaslardan sıyrılmaya başladı ama tamamen kurtulacağı sırada buzlu zeminde kayarak gerisin geri olduğu yere oturdu, hatta bu sefer daha derine takılmıştı. Aniden Gwendolyn'in altındaki ikinci kalas da kurtulunca yere çakılacağını hisseden Gwendolyn çılgıncı bastı.

Uzanarak bir eliyle ipi, diğeriyle de Steffen'in bileğini tuttu. Havada sarkık dururken, omuzlarının yuvalarından çıkacağını hissediyordu. Steffen de ona uzanırken sallanıyordu, o kadar kenara yanaşmıştı ki bacakları arkasından salınıyordu, onun düşmesini engellemek için kendininkini tehlikeye atıyordu, onlar öylece havada asılı dururken onları tutan tek şey yıpranmış eski iplerdi.

Bir hırlama duyduklar, Krohn öne atıldı ve dişlerini Gwen'in kürküne geçirip hırıldanma ve homurtularla geri çekmeye başladı.

Yavaşça ve santim santim Gwen kalktı ve nihayet köprüdeki kalasları tuttu. Kendini yukarı çekti, yüzükoyun uzandı, nefesi kesilmişti.

Krohn, Gwen'in yüzünü yalamaya başladı; Gwen nefes nefeseydi, ona ve şimdi yanında yatan Steffen'a minnettardı. Hayatta olduğu ve onu korkunç bir ölümden döndürdükleri için çok mutluydu.

Fakat Gwen aniden bir kopma sesi duydu ve tüm köprünün sallandığını hissetti. Arkasına dönüp baktığında kanı dondu: köprüyü Kanyon'a bağlayan ipler kopmuştu.

Tüm köprü birden bire sarsılmaya başladı ve Gwen bir kalasın hızlıca diğerini takip ederek yerinden söküldüğünü dehşetle izledi.

Hepsi birden çığlık atmaya başladı, aniden köprünün yarısı Kanyon duvarından ayrıldığında, köprü hepsini o denli hızlı havaya attı ki Gwen havada sallanırken nefes alamadı, son sürat Kanyon duvarının kenarına doğru ışık hızında yol aldılar.

Gwen, kaya duvarının son hızla onlara yaklaştığını gördü, kısacık bir süre sonra darbeden dolayı hepsinin öleceklerini, vücutlarının paramparça olacağını ve onlardan geriye kalan son parçaların da toprağın derinliklerine gömüleceğini biliyordu.

“Kaya, çekil önümüzden! SANA EMREDİYORUM!” diyen kadim hakimiyete haiz bir ses havayı doldurdu, Gwen daha önce hiç böyle bir tonlama duymamıştı.

Gwen, Alistair'i ipe sıkı sıkı tutunurken bir avucunu ileri uzatarak çarpmakta üzere oldukları kayayı korkusuzca sabitlediğini gördü. Alistair'in avucundan sarı bir ışık yayıldı, Kanyon duvarına hızla ilerlerken Gwendolyn kendini darbe için hazırlamıştı ama az sonra olanlar onu hayrete düşürdü.

Gözlerinin önünde, Kanyon'un bu sağlam duvarı kara döndü- çarpma sırada Gwendolyn tahmin ettiği gibi kırılan kemiklerin sesini duymadı. Aksine, tüm vücudu bir ışık duvarına, kabarık karın içine sokuldu. Dondurucuydu, her yanını sarmaladı; gözlerine, burnuna ve kulaklarına dolduysa da ona zarar vermedi.

Yaşıyordu.

Kendilerini, kardan oluşan bir duvarın içinde Kanyonun tepesindeki ipte salınarak buldular. Gwendolyn bileğinde güçlü bir kavrama hissetti. Alistair. Elleri çok garip bir biçimde sıcaktı, dondurucu soğuğa rağmen. Alistair diğerlerini de tutmayı başarmıştı ve az sonra sanki hiç bir şey olmamış gibi iplerden tırmanırken Krohn da dahil hepsi Alistair tarafından yukarı çekildi.

Nihayet tepeye ulaştılar, Gwen, Kanyon'un en uzak tarafındaki sert zemine çöktü. Ulaşır ulaşmaz kalan ipler çözüldü ve köprünün kalanı da girdaplı sisin eşliğinde Kanyon'un derinliklerine uçtu.

Gwendolyn zor nefes alıyordu, tekrar zeminle buluştuğu için çok mutluydu ve az önce olanları merak ediyordu. Yer dondurucuydu, buz ve karla kaplıydı ama nihayetinde yine de sağlam bir zemindi. Köprüyü geçmişti ve hayattaydı. Başarmışlardı. Alistair sayesinde.

Gwendolyn döndü ve Alistair'e baktı ona karşı hissettiği merak ve saygı yeni bir boyuta kavuştu. Yanında olduğu için minnetten daha fazlasını duyuyordu. Daha önce hiç sahip olmadığı bir kız kardeş gibi hissediyordu ve Gwen, Alistair'in sahip olduğu gücün derinliklerini hakkında henüz hiç bir fikri olmadığını hissediyordu.

Gwen, burada işleri bitince, -tabii eğer bitirirlerse, Argon'u bulup dönüş yoluna geçebilirlerse- Halka topraklarına nasıl dönecekleri hakkında hiç bir fikre sahip değildi. Dönüp kör edici parlaklıktaki kardan duvara, Dipdünya'nın girişine baktığında en zor engellerin henüz önlerinde aşılmamış olarak durdukları hissine kapıldı

İKİNCİ BÖLÜM

Reece, Kanyon'un Doğu Geçışı'nde durdu. Köprü'nün taştan tırabzanlarına tutunarak sarp kayalıklara dehşetle baktı. Zor nefes alıyordu. Az önce gördüklerine hala inanamıyordu: Kader Kılıcı, bir kayaya yerleşik, ucu dibe doğru döne döne düşüyor karanlıkta kayboluyordu.

Parçalanma sesini duymayı, ayaklarının altında bir sarsıntı oluşmasını bekledi durdu fakat bu ses hayret verici şekilde hiç gelmedi. Kanyon gerçekten dipsiz miydi? Konuşulanlar doğru muydu?

En sonunda Reece tırabzanı bıraktı, parmak boğumları beyazlamıştı, nefesini verdikten sonra dönüp yoldaş Lejyon'a baktı. Hepsi; O'Connor, Elden, Conven, Indra, Serna ve Krog da orada durmuş dehşet içinde olana bakıyorlardı. Bu donmuş yerde, olan biteni anlayamadan öylece dikiliyorlardı. Kader Kılıcı, hepsinin çocukluklarından beri duydukları efsane, yer yüzündeki en önemli silah, kralların mülkü. Ve tabii Kalkan'ı yukarıda tutan tek şey.

Ellerinden kayarak boşluğa terk edilmişti.

Reece başarısız olduğunu hissetti. Sadece Thor'u değil tüm Halka'yı hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. Neden buraya biraz daha önce gelememişlerdi? Sadece biraz önce burada olsa Kılıcı kurtarabilirdi.

Reece dönüp Kanyon'un diğer ucuna İmparatorluk tarafına bakıp kendini hazırladı. Elde Kılıç yokken Kalkan'ın ineceğini, diğer tarafta duran tüm İmparatorluk askerlerinin aniden izdiham yaratarak Halka'ya geçmelerini bekledi. Fakat şaşırtıcı bir şey oldu: Reece bu sahneyi izlerken, hiç biri köprüden geçmeye yeltenmedi. Biri denedi ama başarılı olamadı.

Bir şekilde Kalkan hala yukarıdaydı. Anlayamadı.

"Çok saçma," dedi Reece diğerlerine. "Kılıç Halka'yı terk etti. Kalkan hala nasıl yukarıda olabilir?"

"Kılıç Halka'yı terk etmedi," dedi O'Connor. "Henüz Halka'nın diğer tarafına geçmedi. Doğrudan aşağıya düştü. İki dünya arasına sıkıştı."

"O zaman Kılıç ne burada ne oradaysa Kalkan'a ne olacak?" diye sordu Elden.

Hepsi merak içinde birbirine baktı. Kimse cevabı bilmiyordu, bu keşfedilmemiş bir alandı.

"Öyle çekip gidemeyiz," dedi Reece. "Halka, Kılıç bizim tarafımızdaysa güvende ama aşağıda ne olacağını bilmiyoruz."

"Elimizde tutmadığımız sürece, diğer tarafa ulaşıp ulaşmayacağından emin olamayız," diye ekledi Elden, hemfikir olarak.

"Bunu şansa bırakamayız," dedi Reece. "Halka'nın kaderi buna bağlı. Ellerimiz boş, başarısız dönemeyiz."

Reece döndü ve kararlı bir ifadeyle diğerlerine baktı.

"Onu geri almalıyız," diye sonuca vardı. "Başkası davranmadan."

"*Geri almak mı?*" diye sordu Krog hayretle. "Aklını mı kaçırdın? Bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Reece dönüp Krog'a baktı, o da her zamanki gibi savunmaya geçerek bakışlarıyla cevap verdi. Krog, Reece'e giderek bela oluyordu, her seferinde emirlerini sorguluyor, her fırsatta gücüne meydan okumaya çalışıyordu. Reece sabrını kaybediyordu.

"Yapacağız," diye ısrar etti Reece, "Kanyon'un dibine ineceğiz."

Diğerleri soluklarını tuttu, Krog ellerini beline götürerek suratını ekşitti.

"Delirmişsin," dedi. "Hiç kimse Kanyon'un dibine inmemiştir."

"Kimse bir dip olup olmadığını bile bilmiyor," diyerek ekledi Serna. "Tek bildiğimiz Kılıcın buhar olduğu ve biz şu anda konuşurken bile aşağı inmeye devam ettiği."

"Saçmalık," dedi Reece karşı çıkarak. "Her şeyin bir zemini vardır. Denizin bile."

"Eğer, dibi varsa," diye çıkıştı Krog, "görüp, duyamayacağımız derinlikte olması ne işimize yarayacak? Oraya ulaşmamız günler hatta *haftalar* sürebilir."

"Keyifle yürüyüş yapabileceğimiz bir parkur olmadığını da eklemeyen geçemeyeceğim," dedi Serna. "Uçurumları görmediniz mi?"

Reece döndü ve uçurumlara baktı, kanyonun bu kadim kaya duvarları, kısmen girdaplı sisin içinde gizlenmişti. Dikti ve yukarı uzanıyordu. Haklı olduklarını biliyordu, kolay olmayacaktı. Ancak başka şansları olmadığını da biliyordu.

"Daha da beteri var," diye yakındı Reece. "Bu duvarlar sisin içinde kayboluyor. Dibe varsak bile, hiç geri gelemeyebiliriz."

Hepsi ona hayretle baktı.

"O zaman sen de bunu denemenin delilik olduğuna katılıyorsun," dedi Krog.

"Delilik olduğuna katılıyorum," dedi Reece, sesinde hakimiyet ve kendine güven duyuluyordu. "Fakat delilik bizim dünyaya gelme amacımız. Bizler normal adamlar değiliz, bizler Halka'nın sade vatandaşları değiliz, bizler özel olarak yetiştik, bizler askeriz. Bizler savaşçıyız. Bizler Lejyon'un adamlarıyız. Bir yemin ettik, ant içtik. Bizler, bir görev safi zor veya tehlikeli diye o görevden kaçınmayacağımıza, mücadeleden hayatlarımıza zarar verse de bir an bile dönmeyeceğimize ant içtik. Bu, bizi savaşçı yapar. Cesaretin temelinde bu yatar: imkansız olsa bile yapılması gereken doğru şey, onurlu şey bu olduğu için kendimizden bile büyük bir davanın peşine düşeriz. Ne de olsa, cesaret varılan başarıyla değil, buna girişimde bulunmayla ölçülür. Bu bizden büyüktür. Bu *kim olduğumuzdur*."

Çok ağır bir sessizlik çöktü üzerlerine, rüzgar sert eserken diğerleri de söylenenleri tarttılar.

Nihayet Indra öne çıktı.

"Reece'e katılıyorum," dedi.

"Ben de," diye ekledi Elden bir adım öne gelip.

"Beni de sayın," diye ekledi O'Connor, Reece'in yanını tutarak.

Conven sessizce Reece'in yanına yürüdü, kılıcının kabzasını tutuyordu; dönüp diğerlerine baktı. "Thorgrin için," dedi, "dünyanın sonuna giderim."

Reece, Lejyon'dan bu güvenilir arkadaşlarını yanına almış olmaktan dolayı cesaretlenmişti, bu insanlar ona ailesi kadar yakındı, hayatlarını İmparatorluğun sonuna kadar giderek onunla beraber tehlikeye atmışlardı. Beşi orada durup iki yeni Lejyon üyesi Krog ve Serna'ya baktı, Reece onların katılıp katılmayacaklarını merak ediyordu. Fazladan insana ihtiyaçları olacaktı ama dönmekte özgürlerdi. İki kez sormayacaktı.

Krog ve Serna orada dikilerek onlara bakıyorlardı, emin değillerdi.

Indra "Ben bir kadını," dedi onlara, "daha önce dalganızı geçtiğiniz gibi. Yine de burada duruyorum, bir savaşçının mücadelesine hazırım – siz ise orada alaycı ve korkak kaslarınızla kalakalın."

Serna homurdandı, sinir olmuştu, kahverengi saçlarını savurup gözlerini kısarak öne çıktı.

"Gideceğim," dedi, "ama sadece Thorgrin'in hatırına."

Krog, kırmızı suratı ve karşı duruşuyla orada kalan tek kişiydi.

"Hepiniz aptalsınız," dedi. "Hepiniz."

Ama yine de öne çıkarak onlara katıldı.

Reece, tatmin olmuş halde dönüp onları Kanyon'un kenarına yönlendirdi. Harcanacak vakit yoktu.

*

Reece aşağı milim milim inerken uçurumun kenarına tutunuyordu, diğerleri ondan bir kaç adım yukarıdaydı; uzun süredir olduğu gibi acı dolu bir iniş gerçekleştiriyorlardı. Reece, ayaklarını, yaralı ve soğuktan donmuş ellerini, pürüzsüz kayalar üzerinde ilerleyebilmek için düzgün kullanmaya çalışıyordu. Bu kadar zor olacağını tahmin edememişti. Aşağı bakmış ve araziye, kayanın şeklini incelemişti; bazı yerlerde kayanın diklemesine aşağı indiğini, pürüzsüz ve tutunmanın imkansız

olduğunu görmüştü, diğer yerler ise yosun tabakasıyla kaplıydı ve bazı bölgelerde de elleri ve ayakları koyabileceği tırtıklara, eğimlere, girintilere, deliklere, kenarlara ve çatlaklara sahipti. Bazı yerlerde dinlenme yeri olabilecek çıkıntılar bile vardı.

Fakat iş pratiğe gelince durum değişmiş görünüyordu. Sis görüşünü mütemediyen engelliyordu ve aşağı baktığında ayaklarını sokabileceği yerler gittikçe azalıyordu. İnışta onca yol kat ettikten sonra zeminin –tabii varsa- henüz görüş alanlarında olmaması da cabasıydı.

İçten içe Reece, gittikçe artan bir korku ve boğazında kuruluk hissediyordu. Bir yanı çok ciddi bir hata yapıp yapmadığını merak etmeye başlamıştı.

Tabii bu korkusunu diğerlerine göstermeye cesaret edemedi. Thor gittiğinden beri lider oydu ve diğerlerine örnek teşkil etmeliydi. Ayrıca korkularına kapılmanın bir faydası olmayacağını biliyordu. Güçlü kalmalı ve odaklanmalıydı; korkunun sadece yeteneklerini engelleyeceğinin farkındaydı.

Reece'in elleri kendini tirerken titriyordu. Aşağıda neyin olduğunu unutmaması gerektiğini kendine hatırlattı, sadece bir adım önündekine odaklanmalıydı.

Her seferinde bir adım, dedi kendine. Bu şekilde düşünmek ona daha iyi geliyordu.

Reece bir başka tutunma noktası bularak bir adım daha aşağı indi, sonra bir tane daha ve ritmini bu şekilde yakaladı.

“DİKKAT ET!” diye bağırdı biri.

Etrafında başlayan küçük çakıl yağmuruna anlam vermeye çalıştı Reece, kafasına ve omuzlarına düşüyorlardı. Kafasını yukarı kaldırdığında kocaman bir kayanın aşağı yuvarlandığını gördü, kendini çekti; kıl payı kurtulmuştu.

“Af edersin!” diye aşağı bağırdı O’Connor. “Gevşek bir kayaymış!”

Reece, yeniden aşağı dönüp sakın kalmaya çalışırken kalbinin ağır geldiğini hissetti. Dibin nerede olduğunu öğrenmeye can atıyordu, uzandı ve omzunda duran küçük kaya parçasını aldı, aşağı bakarak yuvarladı.

Bir ses çıkarıp çıkarmayacağını görmek için bekledi.

Hiç ses gelmedi.

Şüpheleri güçlendi. Kanyonun nerede bittiği ile ilgili hala hiç bir işaret yoktu. Elllerinde bu gerçekle ve şimdiden titreyen bacaklarıyla bu inişin sonunu getirebileceklerinden emin değildi. Reece yutkunduydu, inişe devam ederken kafasına türlü türlü düşünceler üşüştü. Ya Krog haklıysa? Ya burası dipsizse? Ya bu hesapsız bir intihar göreviyse?

Reece bir adım atarak bir kaç adım birden indi, yeniden hız kazandığı sırada, bir vücudun kayaya sürtme sesini duydu ve ardından da bir çığlık geldi. Yanı başında bir hareket hissettiğinde döndü ve Elden’ı gördü, yanından çok hızlı geçerek düşüyordu.

Reece içgüdüsel olarak elini uzattı ve tam yanından kayarken Elden’ın bileğini tutmayı başardı. Neyse ki Reece diğer eliyle kayayı sıkı sıkı tutuyordu ve dolayısıyla Elden’ı tüm gücüyle yakaladı böylece aşağıya kaymasını engelledi. Elden çabalasa da ayağını koyacağı bir yer bulamıyordu, iri cüsseli ve ağırdı; Reece gücünün tükendiğini hissediyordu.

Indra çabucak aşağı indi ve Elden’ın diğer bileğine uzanıp onu tuttu, Elden çırpırsa da ayak yeri bulamıyordu.

“Çıkıntı bulamıyorum!” diye bağırdı Elden, sesinde panik vardı. Güçlü tekmeler savurdu, Reece artık onu daha fazla tutamayacağından ve onunla beraber dibi boylayacağından korkuyordu. Çabucak düşündü.

Reece aşağı inmeye başlamadan önce O’Connor’ın gösterdiği ipi ve kancayı, kuşatma anında surlara tırmanmalarına yardım eden aracı hatırladı. *Belki ihtiyacımız olur,* demişti O’Connor.

“O’Connor, ipi ver!” diye bağırdı. “Aşağı at onu!”

Reece yukarı baktı ve O’Connor’un belinden ipi çıkarmasını, kaykılarak kancayı kayaya gömmesini izledi. Tüm gücüyle soktu, bir çok kez denedi ve aşağı sarkıttı. İp Reece’in yanından aşağı sallandı.

Daha geç gelse hiç şansı olmayacaktı. Elden'ın kaygan avuçları Reece'in elleri arasından kayıyordu, geriye doğru düşüşe geçtiği sırada Elden uzanıp ipi tuttu. Soluksuz kalan Reece, onu taşıması için dua etti.

Taşıdı da. Elden yavaşça kendini yukarı çekti ve nihayet geniş bir ayak yeri buldu. Çıkıntıda durarak nefesini geri almaya, eski dengesini bulmaya çalıştı. Derin bir nefes aldı, Reece de rahatlamıştı. Ucuz atlatmıştı.

*

İnişlerine durmaksızın ne kadar süre geçtiğini bilmeden devam ettiler. Gökyüzü karardı, Reece soğuğa rağmen ter döküyordu, her anı sanki son anı olabilir gibi hissediyordu. Elleri ve ayakları şiddetle titriyordu, kendi sesi kulaklarını dolduruyordu. Daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Eğer yakın bir sürede dibi bulamazlarsa hepsinin özellikle de gece çökerken durup dinlenmeleri gerekecekti. Ama sıkıntı, durup dinlenecekleri bir yerin olmamasıydı.

Reece merak etmeden duramadı, eğer çok bitkin düşerlerse diğerleri birer birer düşmeye mi başlayacaktı?

O sırada kayadan çıkan bir gürültü duyuldu, sonrasında küçük çapta bir çığ, tonlarca çakıl taşı aşağı dolu gibi yağıyor, Reece'in kafasına, yüzüne ve gözlerine geliyordu. Bir çığlık duydu ki bu diğerlerinden farklıydı, sanki bir ölüm çığlığıydı, işte o zaman kalbi duracak gibi oldu. Göz ucuyla tam da anlam veremediği bir hızda onu geçen bir vücut gördü.

Reece uzanıp onu yakalamaya çalıştı ama olay çok hızlı gelişmişti. Tek yapabildiği dönüp Krog olduğunu anladığı vücudun havada uçmasını, sağa sola çarpmasını, bağırarak sırt üstü doğrudan hiçliğe doğru gitmesini izlemek oldu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kendrick atın üstündeydi, yanında Erec, Bronson ve Srog yüzünü Tirus ve İmparatorluk'a döndüğünde ise önünde binlerce adam vardı. Hepsi de doğruca tuzağa düşmüşlerdi. Tirus hepsini satmıştı ve Kendrick anlamakta geç kalmıştı, ona inanmak büyük bir hataydı.

Kendrick önüne baktı, sağında, vadinin sırtında, okları hazır binlerce İmparatorluk askerini gördü solunda ve arkasında bir o kadar daha vardı. Kendrick'in bir kaç bin adamı bu sayıdaki askerleri asla yenemezdi. Denemek bile katliam demektir. Çekilmiş tüm o yaylarla, en küçük bir hareketi bile adamlarının katledilmesi demektir. Coğrafi olarak, vadinin başlangıcında olmaları da kar etmiyordu. Tirus pusunun yerini güzel seçmişti.

Kendrick orada çaresizce duruyordu, yüzü öfke ve hiddetle yanıyordu, tatmin olmuş kendi kendine gülümseyerek atında oturan Tirus'a baktı. Yanında dört oğlu ve onların yanında İmparatorluk komutanı duruyordu.

"Para senin için bu kadar önemli miydi?" diye sordu Kendrick Tirus'a, ondan sadece on adım uzaktaydı, sesi çelik gibi soğuktu. "Kendi insanlarını, kendi kanından olanları satar mıydın?"

Tirus hiç bir pişmanlık belirtisi göstermedi, gülümsemesi daha da yayıldı.

"Halkınla aynı kandan değilim hatırladın mı?" dedi. "Bu yüzden senin kanunlarına göre kardeşimin tahtına çıkmam yasak."

Erec öfkeyle boğazını temizledi.

"MacGil yasalarında taht babadan oğula geçer – kardeşe değil."

Tirus kafasını salladı.

"Artık hiç birinin önemi yok. Yasalarının bir kıymeti yok artık. Güç her zaman yasaların üstündedir. Sadece gücü olanlar yasalarda söz sahibi olur. Şimdi senin de gördüğün gibi, ben güçlüyüm. Yani bundan sonra yasaları ben yazarım. Bundan sonraki nesiller senin yasalarını hatırlamayacak. Beni, Tirus'u Kral olarak bilecekler. Seni ve kız kardeşini değil."

"Kanunsuz alınan hiç bir taht yerinde durmaz," diye karşılık verdi Kendrick. "Bizi öldürebilirsin, hatta Andronicus'u sana bir taht bahşetmesi için ikna bile edebilirsin. Ama sen ve ben biliyoruz ki uzun süre tahtta kalamazsın. Bizi terk ettiğin bu ihanet bir gün gelip seni de yakacak."

Tirus istifini bozmadan durdu.

"O zaman şu kısacık taht günlerimin keyfini süreyim – sana ihanet etmek için kullandığım maharete haiz olan adamı bana ihanet edecek olsa kutlarım."

"Bu kadar konuşma yeter!" diye bağırды İmparatorluk komutanları. "Şimdi teslim olun yoksa adamlarınız ölecek!"

Kendrick dik dik baktı, öfkeliydi, istemediği halde teslim olması gerektiğini biliyordu.

"Silahlarınızı indirin," dedi Tirus yavaşça, sesi güven veriyordu, "ben de size bir savaşçının diğerine yapacağı gibi adil davranayım. Benim savaş tutsaklarım olacaksınız. Sizin yasalarınız beni bağlamasa da bir savaşçının savaş kuralını onurlandıracağım. Size söz veriyorum, benim gözetimimdeyken kılınıza zarar gelmeyecek."

Kendrick hepsi de muhteşem savaşçılar olan Bronson, Srog ve Erec'e baktı, altlarında hareketli atları, sessizliğe gömülmüşlerdi.

Bronson Tirus'a "Neden sana güvenelim?" diye sordu. "Adaletin yoksunluğunu tecelli ettin. Bana kalsa şu suratından o pis gülümsemeni silmek için burada savaşarak ölürüm."

Tirus dönüp küçümseyerek Bronson'a baktı.

"Bir MacGil bile değilsin ama yine de konuşuyorsun. Sen bir McCloud'sun. MacGil işlerine burnunu sokma hakkın yok."

Kendrick arkadaşını savunmaya geçti: "Bronson en az bir çoğumuz kadar MacGil'dir. Söyledikleri, adamlarımızın sözleridir."

Tirus dişlerini gıcırdattı, belli ki sinirlenmişti.

“Karar sizin. Etrafınıza baktığınızda hazır halde bekleyen binlerce okçumuzu görüyorsunuz. Kandırıldınız. Kılıçlarınıza davranırsanız, hemen oracıkta adamlarınızı öldürürüz. Bunu da gördüğünüze eminim. Savaşacak zamanlar vardır, teslim olunacak zamanlar vardır. Adamlarınızı korumak istiyorsanız, her iyi komutanın yapacağını yapmalı silahlarınızı indirmelisiniz.”

Kendrick defalarca çenesini sıktı, içten içe yanıp kavruluyordu. Her ne kadar kabul etmekten nefret etse de Tirus haklıydı. Etrafına baktı, savaşa girişmeleri durumunda hepsi olmasa da adamlarının çoğunun oracıkta öleceğini biliyordu. Savaşmak istese de bu bencil bir karar olurdu ve her ne kadar Tirus’u küçümsese de doğruyu söylediğini ve adamlarına zarar vermeyeceğini hissediyordu. Onlar yaşadıkları sürece bir başka günde, bir başka yerde, bir başka alanda karşı karşıya gelebilirlerdi.

Kendrick, sayısız defa birlikte savaştığı, Gümüş şampiyonu Erec’e baktı ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Bir lider olmak, bir savaşçı olmaktan farklıydı. Bir savaşçı hiç umursamadan savaşabilirdi ama bir lider önce diğerlerini düşünmeliydi.

“Silahlar için olduğu kadar, teslim olmanın da bir zamanı var,” diye seslendi Erec. “Bir savaşçı olarak adamlarımıza zarar vermeyeceğin sözüne güveniyoruz, bu şartla silahlarınızı indiriyoruz. Fakat eğer sözünde durmazsan, Tanrı şahidimiz olsun, her bir adamımın intikamını almak için ta cehennemden kalkıp gelirim.”

Tirus tatmin olmuş halde kafasını salladı ve Erec kılıcını ve kınını yere bıraktı. Hepsi yere inerken şingirdadı.

Kendrick onu takip etti, sırasıyla Bronson ve Srog da aynını yaptı; hepsi gönülsüz olsa da yapılabilecek en akıllıca şey buydu.

Arkalarından binlerce silahın yere inme sesi geldi hepsi havadan aşağıya kış zeminine iniyordu, tüm Gümüş, MacGil ve Silesia ordusu teslim oluyordu.

Tirus sırttı.

“Şimdi atlarınızdan inin,” diye emretti.

Sırayla hepsi atlarından inerek, hayvanların yanında durdular.

Tirus daha geniş sırttı, zaferinin keyfini sürüyordu.

“Tüm bu zaman boyunca, Yukarı Adalar’a sürüldüm, Kraliyet Sarayı’nı, ağabeyimi ve sahip olduğu tüm gücü kıskandım. Ama şimdi hangi MacGil gücün sahibi oldu bakın!”

“İhanete güç denemez,” diye cevap verdi Bronson.

Tirus kaşlarını çatıp adamlarına kafasını salladı.

Öne gelip her birinin bileklerini kalın iplerle bağladılar. Hepsi, binlerce tutsak sürüklenmeye başladı.

Kendrick sürüklenirken birden kardeşi Godfrey’i hatırladı. Hepsi birlikte yola çıkmışlardı ama o zamandan beri onu veya adamlarını görmemişti. Bir şekilde kaçıp kaçmadığını merak etti. Daha iyi bir kaderi bulması için dua etti. Bir şekilde iyimserdi.

Konu Godfrey’se ne olacağı bilinmezdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Godfrey, adamlarının önünde atını sürüyordu, etrafını Akorth, Fulton ve Silesialı generali çevrelemiş, onun yanında da yüklü ödeme yaptığı İmparatorluk kumandanı gidiyordu. Godfrey, davasında ona katılmış ve onunla birlikte ilerleyen binlerce İmparatorluk askeri kıtasına bakınca tatmin olmanın da ötesinde, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ilerliyordu.

Onlara yüklü ödemeyi yaparken, sayısız altın kesesini verdiğinde yüzlerinin aldığı hali hatırlayınca duyduğu zevk yüzüne yansıyor, planının işe yaraymış olmasından dolayı sevinçten havalara uçuyordu. Son ana kadar planından emin olamamıştı ama ilk kez rahat nefes alabiliyordu. Bir savaşı kazanmanın bir çok farklı yolu vardı ve o bir damla kan akıtmadan savaşını kazanmıştı. Belki bu onu bir kahraman ya da şövalye veya diğer savaşçılar gibi cesur yapmazdı ama yine de başarılı olduğu kesindi. Sonuçta amaç neydi? Tüm adamlarının hiç düşünmeden atılmış cesur bir adımla ölmesinden, birazcık rüşvetle hayatta kalmış olmasını yeğlerdi. İşte bu Godfrey'di.

Sahip oldukları için çok uğraş vermişti. Kimin kiminle birlikte olduğunu, İmparatorluk askerlerinin Halka'da hangi genelevleri ziyaret ettiğini ve hangi İmparatorluk kumandanlarının rüşvete açık olduğunu bulmak için genelevler, arka sokaklar ve tavernalar üzerinden tüm kirli bağlantılarını kullanmıştı. Godfrey'in çoğundan daha kirli bağlantısı vardı, aslında hayatı boyunca buralarda zamanını harcayarak biriktirdiği tüm ilişkiler yardımına koşmuştu. Bu kişilere yüklü ödemeler yapmak ona hiç koymamıştı ayrıca. Nihayetinde babacığının altınları iyi bir yere gitmişti.

Yine de Godfrey bu insanlara güvenilebileceğinden son ana kadar emin olamamıştı. Sizi bir hırsızdan başka kimse kolayca satmazdı ama bu riski almak zorundaydı. Bu insanlara güvenmek yazı tura atmaktı, yalnızca ödediği altınlar kadar güvenilirlerdi. Fakat Godfrey ödemesini çok kıymetli altınla yapınca düşündüğünden daha güvenilir olmuşlardı.

Elbette İmparatorluk birliklerinin ne kadar süre sadık kalacakları hakkında bir fikri yoktu ama en azından savaş yoluna doğru kurtçuklar gibi kıvrılırken şu an için yanındalardı.

“Senin hakkında yanılmışım,” dedi bir ses.

Godfrey döndüğünde, Silesialı generalin yüzünde bir hayranlık ifadesiyle ona yaklaştığını gördü.

“Kabul etmeliyim ki senden şüphe etmiştim,” diye devam etti. “Özür dilerim. Ördüğün kurguyu tahmin bile edemezdin. Dahiyaneydi. Seni bir daha sorgulamayacağım.”

Godfrey generale gülümsedi, haklılığı doğrulanmıştı. Tüm generaller, tüm askeri tipler tüm hayatı boyunca ondan şüphe etmişti. Babasının sarayında, savaşçılar arasında her zaman küçümsenmiş, hor görülmüştü. Şimdi nihayet onun kendi çapında en az onlar kadar yetkin olduğunu görüyorlardı.

“Merak etme,” dedi Godfrey. “Kendimi sorguluyorum. İlerledikçe öğreniyorum. Ben bir komutan değilim ve hayatta kalmak için tüm yolları kullanmak dışında başka bir planım yok.”

“Şimdi nereye?” diye sordu general.

“Kendrick, Erec ve diğerlerine katılıp davalarında onlara elimizden geldiğince yardım etmeye.”

Garip ve rahatsız bir ittifakla ilerleyen İmparatorluk'un ve Godfrey'in binlerce adamı atlarını sürdüler, vadilerden ve ovalardan geçtiler; uzun, kuru ve tozlu düzlüklerden ilerleyerek Kendrick'in buluşma yeri olarak söylediği vadiye doğru yol aldılar.

Bu yolculuk sırasında Godfrey'in kafasında milyonlarca düşünce vardı. Kendrick ve Erec'in nasıl başa çıktıkları, düşmanın onlardan sayıca ne kadar üstün olduğu ve bir sonraki savaşta, yani *gerçek* bir savaşta nasıl hayatta kalacağını düşünüyordu. Artık bundan kaçış yoktu; arkasına sığınacağı başka kurnazlık veya altın kalmamıştı.

Yutkundu, gergindi. Diğerlerinin sahip olduğu cesaret seviyesine kendisi sahip değildi, hepsi bu cesaretle doğmuş gibilerdi. Savaş alanında herkes son derece korkusuzdu, aslında hayatta da öylelerdi. Godfrey ise korktuğunu itiraf ediyordu. İş savaşa gelince, alana inmek zorunda olduğunda, yan

çizmeyecekti ama son derece sakardı ve orada eğreti duruyordu. Diğerlerinin sahip olduğu yetenekler onda yoktu ve daha kaç defa tanrıların şansı ile hayatta kalabileceğini bilmiyordu.

Diğerleri, ölseler de umurlarında değilmiş gibi görünüyordular, hepsi de zafer için hayatlarını vermeye isteklilerdi. Godfrey zaferi seviyordu ama yaşamak daha kıymetliydi. Birasını, yiyecekleri seviyordu, şimdiden karnına ağırlar giriyordu, bir yerlerdeki tavernada güven içinde oturmak için geri dönmeye zorlayan bir histi bu. Savaş hayatı ona göre değildi.

Fakat Godfrey, Thor'u düşündü, bilmediği bir yerde tutsaktı. Bu dava için savaşan tüm akrabalarını düşündü, her ne kadar lekelenmiş olsa da onurunun burada yeşerdiğini, burada olmak zorunda olduğunu biliyordu.

Yollarına durmaksızın devam ettiler ve nihayet zirveye ulaştıklarında önlerinde uzanan vadinin engine görüntüsüyle karşılaştılar. Durduklarında Godfrey kör edici güneşe karşı gözlerini kısarak kendini alıştırmaya, önündeki manzaradan bir anlam çıkarmaya çalıştı. Bir eliyle gözlerini koruyarak ileri baktı, aklı karışmıştı.

Sonra dehşetle anladı. Godfrey'in kalbi durdu; aşağıda, Kendrick, Erec ve Srog'un binlerce adamı tutsak edilmiş sürükleniyordu. Bu buluşmayı planladığı savaş güçleriydi. Sayıca on kat üstün olan İmparatorluk askerleri karşısında hepsi teslim olmuştu. Ayakları üzerinde, bileklerinden bağlanmış esir olarak alınmış götürülüyorlardı. Godfrey, ortada geçerli bir sebep olmaksızın Kendrick ve Erec'in teslim olmayacağını iyi biliyordu. Görünüşe göre onlara tuzak kurulmuştu.

Godfrey panikle dondu kaldı. Bunun nasıl olmuş olabileceğini merak etti. Hepsini adil bir savaşın ortasında bulmayı, onlara katılarak saldırmayı planlıyordu. Ama şimdi bunun yerine ufukta kaybolduklarını, neredeyse yarım gün daha sürecek bir yolculuk uzağında olduklarını görüyordu.

İmparatorluk generali alaycı bir ifadeyle Godfrey'in yanında bitti.

"Görünüşe bakılırsa adamların kaybetmiş," dedi İmparatorluk generali. "Böyle anlaşılmamıştık."

Godfrey ona döndü ve generalin ne kadar endişeli olduğunu gördü.

"Sana yüklü bir ödeme yaptım," dedi Godfrey, gergin olmasına rağmen kendinden son derece emin bir tonda konuşuyordu, anlaşmanın bozulacağını hissetmişti. "Sen de bu davada bana katılacağına söz verdin."

Ama İmparatorluk generali kafasını salladı.

"Sana savaşa katılacağıma söz verdim – bir intihar girişimine değil. Bir kaç binlik adamım Andronicus'un tüm birliğine karşı savaşmayacak. Anlaşmamız değişti. Onlarla kendi kendine savaşabilirsin- altınların da bende kalacak."

İmparatorluk generali dönüp haykırdı ve atını topuklayarak diğer yöne doğru hareket etti, adamları onu takip etti. Kısa süre sonra vadinin diğer tarafında gözden kayboldular.

"Altınlarımız onda!" dedi Akorth. "Onu takip edelim mi?"

Godfrey, adamları giderken izledi ve kafasını salladı.

"Bu ne işimize yarayacak ki? Altın altındır. Onun için hayatlarımızı riske sokmayacağım. Bırak gitsin. Her zaman daha fazlası gelir."

Godfrey döndü ve ufukta Kendrick ve Erec'in adamlarının kayboluşlarını izledi, onlar hakkında daha fazla endişeleniyordu. Artık desteği yoktu ve öncekine göre daha yalnızdı. Tüm planlarının kafasına çöktüğünü hissediyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Fulton.

Godfrey omuzlarını silkti.

"Hiç bir fikrim yok," dedi.

"Bunu söylememen gerekir," dedi Fulton. "Artık komutan sensin."

Fakat Godfrey yeniden omuzlarını silkti. "Doğruyu söylüyorum."

"Bu savaş işi çok zor," dedi Akorth, miğferini çıkarmış göbeğini kaşırken. "İşler pek umduğun gibi gitmedi, değil mi?"

Godfrey atında otururken kafasını salladı, ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Hiç beklemediği bir el gelmişti ve acil durum planı yoktu.

“Geri mi dönsük?” diye sordu Fulton.

Godfrey “Hayır,” dedi ama kendinden çıkan sese kendi de şaşırdı.

Diğerleri dönüp şaşırmış halde ona baktılar. Emirlerini duymak için yaklaştılar.

“Harika bir savaşçı olmayabilirim,” dedi Godfrey, “ama oradakiler benim kardeşlerim. Götürülüyorlar. Geri dönemeyiz. Bunun anlamı ölüm olsa bile.”

“Aklını mı kaçırdın?” diye sordu Silesialı general. “Oradakilerin hepsi Gümüş’ün, MacGillerin ve Silesialıların en kaliteli askerleri, *hepsi* öyle; ve İmparatorluk adamlarına karşı savaşmadılar. Bizim bir kaç bin adamımızın *senin* emrin altında bunu nasıl başaracağını düşünüyorsun?”

Godfrey ona döndü, sinirlenmişti. Kendinden şüphe duyulmasından bıkmıştı.

“Hiç kazanacağız demedim,” diye karşılık verdi. “Tek söylediğim bunun yapılacak en doğru şey olduğu. Onları terk etmeyeceğim. Eğer dönüp evinize gitmek istiyorsanız, buyrun. Onlara kendi başıma saldıracağım.”

“Tecrübesiz bir kumandansın,” dedi küçümseyerek. “Neden bahsettiğini bile bilmiyorsun. Tüm bu adamları kesin ölüme götüreceksin.”

“Öyle,” dedi Godfrey. “Gerçek bu. Fakat bir daha benden şüphelenmeyeceğine söz vermiştin. Ben geri dönmüyorum.”

Godfrey biraz yukarı çıkıp tüm adamları tarafından görünebilmek için atını biraz ileriye sürdü.

“ADAMLARIM!” diye bağırdı, sesi patlıyordu. “Beni, Kendrick, Erec ya da Srog gibi güvenilir bir komutan olarak görmediğinizi biliyorum. Bu doğru. Onlardaki yetenek bende yok ama yürekliyim en azından gerektiğinde. Sizler de öyle. Tek bildiğim orada yakalanmış olanların kardeşlerimiz olduğu. Ben şahsen gözlerimin önünde onlar tutsak edilirken, köpekler gibi evimize şehirlerimize dönüp İmparatorluk’un bizi gelip öldürmesini beklemek üzere yaşamayı tercih edemem. Şundan emin olun ki bizi bir gün öldürecekler. Şu an hepimiz dimdik aşağı inip, savaşabilir ve özgür adamlar olarak düşmanı kovalayabiliriz. Ya da utanç ve iki paralık şerefimizle dönebiliriz. Seçim sizin. Benimle gelin; hayatta kalabilirsiniz ya da ölürsünüz her halükarda zafere gideriz!”

Adamları haykırdılar, öyle hevesli bir haykırıştı ki Godfrey bile şaşırdı. Hepsi kılıçlarını havaya kaldırdılar, Godfrey de cesaretlendi.

Ayrıca biraz önce söylediklerinin gerçekliğine varmasını sağladı. Bunları söylerken üzerinde hiç düşünmemişti, anın şevkine kapılmıştı. Şimdi ise kendini buna adanmış, kendi sözlerinin üzerinde yarattığı şaşkınlığı fark ediyordu. Kendi cesareti onu korkutmuştu.

Adamlar atlarının üzerinde yürüyüşe geçmiş, silahlarını ve son bir saldırı için kendilerini hazırlıyorlardı. Akorth ve Fulton yanına geldiler.

“İçki?” diye sordu Akorth.

Godfrey döndü ve onu şarap tulumuna uzanırken gördü, Akorth’un ellerinden neredeyse çekti; kafasını geriye atıp durmaksızın içti, tulumun tamamını yuvarlamıştı, sadece nefes almak için sonuna doğru durabilmişti. Nihayet Godfrey ağzını sildi ve tulumu geri verdi.

Ne yaptım ben? diye düşündü. Kazanamayacağı bir savaşa kendini ve diğerlerini atıyordu. İyice düşünmüş müydü?

“Sende bundan eser yok sanıyordum,” dedi Akorth, sırtına dostça vurarak. “Ne konuşmaydı ama, bir tiyatro oyunundan bile daha iyiydi!”

“Bu gösteriye bilet kesmeliydik!” diye ekledi Fulton.

“Bir yerde haklısın,” dedi Akorth. “Titreyerek ölmektense alnımız açık ölmek daha iyidir.”

“Tabii titrerken ölmek, genelev yatağında olaksa o başka,” dedi Fulton.

“Doğru söze ne denir!” dedi Fulton. “Ya da ellerimizde maşrapalarımız, geriye düşmüş kafalarımızla ölmeye ne dersiniz?”

Akorth içkisini yudumlarken, “Hiç fena olmazdı gerçekten,” dedi.

“Fakat bir süre sonra sanırın sıkıcı bir hale gelirdi,” dedi Fulton. “Bir adam kaç maşrapa içebilir, kaç kadını yatağa atabilir?”

“Aslında çok,” dedi Akorth.

“Öyle bile olsa, farklı bir şekilde ölmek de eğlenceli olur. O kadar sıkıcı olmaz.”

Akorth iç geçirdi.

“Eğer tüm bunları atlatırsak, en azından içmek için *gerçek* bir nedenimiz olacak. Hayatımızda ilk kez bunu gerçekten hak etmiş olacağız.”

Godfrey döndü, Akorth ve Fulton’un sonu gelmez sohbetlerini kesmeyi hedefliyordu. Odaklanmaya ihtiyacı vardı. Artık adam olması, hayatı hafife alan o avare hallerini ve taverna ağzını geride bırakması *gerçek* dünyada *gerçek* adamları etkileyen *gerçek* kararlar vermesi gerekiyordu. Bir ağırlık hissetti, babasının da böyle hissedip hissetmediğini merak etti. Garip bir biçimde ondan ne kadar nefret etse de onu anlamaya başlamıştı hatta ve hatta dehşetle fark ettiği üzere onun gibi oluyordu.

Önündeki tehlikeyi unutarak Godfrey kendine güven patlaması altında kaldı. Aniden atını tekmeledi ve bir savaş çılgılığıyla vadiden aşağı hızla inmeye başladı.

Arkasından binlerce askerin çığlığı ve arkalarından gelirken atlarının çıkardığı sesler kulakları doldurarak duyuldu.

Godfrey şimdiden çakır keyifti, rüzgarı saçlarında hissediyor, şarap kafasına etki ediyordu. Kesin ölümlerine doğru giderken içine neyin girerek onu bu hale getirdiğini merak etmeden duramıyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Thor, atının üstünde oturuyordu, bir yanında babası diğer yanında McCloud duruyordu, Rafi de yakınlarındaydı. Arkalarında on binlerce İmparatorluk askeri, son derece disiplinli Andronicus ordusunun ana birliği sabırla Andronicus'un emirlerini bekliyordu. Hepsi bir tepede duruyor, zirveleri karla kaplı Yüksek Topraklar'a bakıyordu. Yüksek Topraklar'ın üstünde McCloud şehri, Yüksek Vatan vardı. Thor şehirden çıkan binlerce askerin savaşa hazır halde onlara doğru geldiğini görünce gerildi.

Bunlar ne MacGil'in adamlarıydı ne de İmparatorluk askerleri. Thor giydikleri zırhtaki amblemi tanıır gibi oldu ama yeni kılıcının kabzasını sıkıca tutarken kim olduklarından veya neden saldırdıklarından tam olarak emin olamadı.

"Eski adamlarım. McCloudlar," diye açıkladı McCloud, Andronicus'a. "Eski şanlı McCloud askerleri. Bir zamanlar eğittiğim ve birlikte savaştığım adamlar."

"Şimdi sana karşılar," dedi Andronicus. "Seni savaş alanında karşılamaya hazırlanıyorlar."

Tek gözü olmayan McCloud küçümser bir ifadeyle baktı, yüzünün yarısında İmparatorluk mührü vardı ona çok ürkütücü bir hava katıyordu.

"Üzgünüm lordum," dedi. "Bu benim hatam değil, bu oğlum Bronson'ın işi. Kendi halkımı bana karşı kıskırttı. O olmasaydı şimdi hepsi bu yüce davada bana katılıyor olacaktı."

"Oğlunla ilgisi yok," diyerek ona dönüp düzeltti Andronicus, sesi çelik kadar sertti. "Sebebi zayıf bir kumandan ve zayıf bir baba olman. Oğlunun hatasının sebebi sensin. Kendi adamlarını bile kontrol edemeyeceğini bilmem gerekirdi. Seni uzun zaman önce öldürmeliydim."

McCloud gerildi ve zorla yutkundu.

"Lordum, sadece bana karşı savaşa gelmediklerini size karşı durduklarını da hesaba katmalısınız. Halka İmparatorluğu'nu çökmek istiyorlar."

Andronicus kafasını salladı, kuru kafa kolyesine dokundu.

"Ama şu an sen benim yanımdasın," dedi. "O yüzden bana karşı savaşanlar sana karşı da savaşıyorlar."

McCloud kılıcını çekti, yaklaşan orduya küçümseyerek baktı.

"Kendi adamlarımın her biriyle dövüşüp hepsini öldüreceğin," dedi.

"Biliyorum," dedi Andronicus. "Eğer yapmazsan seni ben öldüreceğim. Yardımına ihtiyacım olduğu için değil. Adamlarım tahmin edebileceğinden bile fazla zararı zaten verecek- özellikle de oğlum Thornicus."

Thor atında oturmuş bu sohbeti şöyle bir duyuyor ama aynı zamanda hiç bir kelimesini dinlemiyordu. Sersemlemişti. Zihni algılayamadığı yabancı düşüncelerle, beyninde nabız gibi atan ve ona sürekli olarak babasına ettiği bağlılık yeminini, İmparatorluğa karşı olan görevini ve Andronicus'un oğlu olarak kaderini hatırlatan düşüncelerle doluydu. Düşünceler bitmeden tükenmeden zihninde dolanıyordu ve ne kadar çabalasa da kafasını toplayamıyor, kendi düşüncelerine yer açamıyordu. Kendi vücudu tarafından tutsak edilmiş gibiydi.

Andronicus konuşurken ettiği her kelam Thor'un zihninde bir öneriye ardından emre dönüşüyordu. Sonra bir şekilde kendi düşüncesi haline geliyordu. Thor bununla mücadele etti, küçük bir yanı bu işgalci hislerden zihnini kurtarmaya, bir netlik kazandırmaya çalışıyordu. Ama mücadelesi arttıkça bunu başarmak daha zor hale geliyordu.

Atında oturup düzlüklerden dörtnala gelen orduyu görürken damarlarında akan kanı hissetti ve tek düşünebildiği şey babasına olan sadakati, onun karşısında duran herkesi yerle bir etme isteğiydi. İmparatorluğu yönetmek onun kaderiydi.

"Thornicus beni duydun mu?" diye dürttü onu Andronicus. "Savaş alanında baban için kendini kanıtlamaya hazır mısın?"

“Evet baba,” diye cevap verdi Thor, gözünü ona dikerek. “Sana karşı savaşan herkesle savaşırım.”

Andronicus kocaman gülümsedi. Döndü ve adamlara baktı.

“ADAMLARIM!” diye kükredi. “Düşmanı karşılama, Halka’yı geriye kalan isyancılardan sonsuza dek kurtarmanın vakti geldi. Bizlere meydan okuyan McCloud adamlarıyla işe başlayacağız. Thornicus, oğlum, bize savaşta önderlik edecek. Beni takip ettiğiniz gibi onu takip edeceksiniz. Benim için vereceğiniz hayatlar gibi onun için de hayatınızı vermekten çekinmeyeceksiniz. Ona yapılan ihanet bana yapılır!”

“THORNICUS!” diyerek bağırdı Andronicus.

Arkalarındaki binlerce İmparatorluk askerleri yankı yaparak “THORNICUS!” diye haykırdılar.

Thor cesaretleterek yeni kılıcını, sevgili babasının ona verdiği İmparatorluk kılıcını havaya kaldırdı. İçinden akan bir güç hissetti; bu neslinin gücü, halkının gücü ve kim olması gerektiği. Nihayet evindeydi, tekrar babasına kavuşmuştu. Babası için Thor her şeyi yapardı, ölümü bile göze alırdı.

Thor, savaş çılgınlığını haykırarak atını topukladı ve vadiden ilk savaşı için aşağı inmeye başladı. Arkasındaki ordu da büyük çılgınlık atıyor, binlerce, on binlerce adam Thornicus yolunda ölümüne hazırlanıyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Mycoples devasa Akron ağının içine sıkışmış kıvrılarak, uzanmasına ve kanat çırpmasına olanak olmadan oturuyordu. İmparatorluk gemisinin dümen bölümünde ağdan kurtulma mücadelesi içinde çenesini, kollarını hareket ettiremiyor, pençelerini geremiyordu. Kendini hayatı boyunca bu kadar kötü, özgürlükten ve güçten bu denli mahrum hissetmemişti. Bir topun için kıvrılmış, yavaşça göz kırıyor, kendinden ziyade Thor için çaresiz hissediyordu.

Mycoples Thor'un enerjisini, bunca mesafeye rağmen hissediyordu, gemisi denize açılmış, canavar dalgalar arasında aşağı yukarı hareket ediyordu; dalgalar güverteye vurdukça vücudu bir havaya kalkıyor bir yere çarpıyordu. Mycoples, Thor'un değiştiğini, başka biri haline geldiği artık o tanıdığı adam olmadığını hissediyordu. Kalbi kırılıyordu. Bir şekilde onu hayal kırıklığına uğrattığını hissetmeden alamadı kendini. Bir kez daha mücadele etti, ona gitmeyi, onu kurtarmayı her şeyden çok istiyordu ama özgürlüğüne kavuşamıyordu.

Kocaman bir dalga güverteyi vurdu ve Tartuvain dalgaları ağının altında kayarak onun kaymasına ve kafasını ahşap gövdeye çarpmasına neden oldu. Sinip, hırlamaya başladı, eski ruhundan ya da gücünden eser yoktu. Yeni kaderine boyun eğmiş, öldürülmek hatta daha kötüsü tutsak edilmek için götürüleceğini biliyordu. Kendine ne olacağı umurunda değildi. Sadece Thor'un iyi olmasını istiyordu. Tek istediği ona saldıranlardan intikam alacağı bir şans, son bir şanstı.

"İşte orada! Güvertenin diğer tarafına kaymış!" diye bağırdı İmparatorluk askerlerinden biri.

Mycoples aniden yüzündeki hassas pulları delip geçen bir acı hissetti ve iki İmparatorluk askerini ellerinde yaklaşık on metrelik hançeriyle gördü; güvenli bir mesafeden ağ içinden onu dürtüyorlardı. Onlara saldırmak istedi ama engelleri vardı. Mycoples onlara hırlarken, onlar tekrar tekrar onu dürtüyor, gülüyor ve eğleniyorlardı.

"O kadar da korkunç değil, değil mi?" diye sordu biri diğerine.

Öteki de güldü, hançerini gözlerine yakın bir yere batırıyordu. Mycoples son saniyede kaçınarak kör olmaktan kurtuldu.

"Uçan bir hayvan olarak aslında zararsız," dedi biri.

"Yeni İmparatorluk başkentinde onu herkese göstereceklermiş diye duydum."

"Ben öyle duymadım," dedi diğeri. "Benim duyduğuma göre kanatlarını koparıp, adamlarımıza yaptığı tüm zararların intikamı olarak ona işkence edeceklermiş."

"Umarım bu sahneyi izleyebilirim."

"Onu cidden zarar vermeden mi teslim etmemiz gerekiyor?" diye sordu biri.

"Emirler böyle."

"En azından biraz sakatlayabiliriz. Ne de olsa her iki gözüne de ihtiyacı yok, değil mi?"

Diğeri güldü.

"Madem öyle söylüyorsun, sanırım yok," diye cevap Verdi. "Hadi bakalım, biraz eğlenelim."

Adamlardan biri yaklaştı ve hançerini yukarı kaldırdı.

"Kıpırdama, küçük kız," dedi asker.

Mycoples, ona yaklaşarak hançeri gözüne sokmak için gelen adam karşısında çaresiz irkildi.

Aniden bir başka dalga güverteyi vurduğunda askerin ayakları yerden kesilerek doğrudan Mycoples'in suratına doğru kaydı, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Son bir çabayla Mycoples askerin altına kaymasına yetecek kadar pençesini kaldırdı ve adamın tam üstüne vurarak boğazını deldi.

Çılgılı bastı ve kanı her yere dağıldı, suyla karışıyordu. Adam altında ölürken Mycoples bir nevi rahatlama hissetmişti.

Diğer İmparatorluk askeri dönüp koştu ve yardım çılgılığı atmaya başladı. An içinde bir düzine İmparatorluk askeri yaklaştı hepsinin elinde uzun hançerler vardı.

"Hayvanı öldürün!" diye bağırdı biri.

Hepsi öldürmek için ona yaklaştılar, Mycoples bunu yapacaklarından emindi.

Aniden içinden yükselen çok güçlü bir öfke hissetti, daha önce böylesi bir şey hiç yaşamamıştı. Gözlerini kapadı ve son bir güç vermesi için tanrıya dua etti.

Yavaşça göbeğinden yükselen kocaman bir ateş hissetti, boğazına doğru yol alıyordu. Ağzını açtı ve dışarı kükredi. O anda bir ateş yığının dışarı döküldüğünü görünce kendi de şaşırıldı.

Alevler ağı geçti, Akron'u yok etmese de, ona doğru gelen bir düzine askerin oluşturduğu et duvarı alevle kaplandı.

Vücutları ateş içinde kalınca hepsinin çığlıkları duyuldu, çoğu güverteye çöktü ve o anda ölmeyenler koşarak denize atladılar. Mycoples gülümsedi.

Bir düzine asker daha ellerinde sopalarla göründü, Mycoples ateşi tekrar çağırmaya çalıştı.

Fakat bu sefer işe yaramadı. Tanrı dualarına cevap vermiş ve ona son bir şans vermişti. Ama şimdi yapabileceği daha fazla bir şey yoktu. En azından aldığı küçük intikam için minnettardı.

Onlarca asker üstüne çullanarak, onu sopalarla dövmeye başladı; Mycoples yavaşça tükendiğini, gözlerinin kapandığını hissediyordu. Kaskatı kıvrıldı, koyuverdi, dünyadaki zamanının sonuna gelip gelmediğini merak etti.

Kısa süre sonra tüm dünyası karardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Romulus gövdesi siyaha ve altın renge boyalı, ağzında kartal tutan aslanlı İmparatorluk bayrağının rüzgarda tüm gücüyle dalgalandığı devasa gemisinin güvertesinde duruyordu. Elleri belindeyken kaslı çatısı her zamankinden daha geniş görünüyordu, sanki güverteye çivilenmişti; Ambrek'in hareketli ve parlak dalgalarına gözlerini dikmişti. İleride, henüz görünen Halka kıyıları uzanıyordu.

Nihayet.

Romulus'un kalbi, Halka'yı ilk kez gördüğü bu zamanda beklentiyle doldu taşı. Gemisinde özenle seçtiği onlarca en iyi adam ve arkalarında en iyi İmparatorluk gemileriyle denize açılmış binlercesi birlikte ilerliyorlardı. Denizi dolduran bu kalabalık donanmadaki her gemi İmparatorluk bayrağını taşıyordu. Çok uzun yoldan geliyorlardı, Halka'nın etrafını dolanmış ve McCloud tarafından karaya ulaşmayı hedeflemişlerdi. Romulus, Halka'ya kendi girerek, eski patronu, Andronicus'un arkasından sinsice gidip onu en beklemediği zamanda öldürmeyi planlıyordu.

Düşüncesi onu gülümsetti. Andronicus görevinin başındaki sağ kolunun gücü veya kurnazlığı hakkında hiç bir fikri yoktu ve bunu en acı yoldan öğrenecekti. Onu hafife almamalıydı.

Koca dalgalar gemiyi dövüyordu ve Romulus yüzüne vuran soğuk serpintilerden keyif alıyordu. Kolunda ormandan edindiği sihirli pelerin vardı, bunun işe yarayacağını, onu Kanyon'dan geçirebileceğini düşünüyordu. Onu giydiği zaman görünmez olduğunu, kalkandan geçerek Halka'ya tek başına gidebileceğini biliyordu. Görevi son derece gizli, kurnaz olmayı ve karşısındakini hazırlıksız yakalamasını gerektiriyordu. Adamları elbette onu takip edemezdi ama hiç birine ihtiyacı yoktu. Bir kere içeri girdi mi Andronicus'un adamlarını, İmparatorluk adamlarını bulacak ve davası için onları bir araya toplayacaktı. Onları bölerek kendi ordusunu, kendi iç savaşını yaratacaktı. Ne de olsa İmparatorluk askerleri Andronicus'u sevdikleri kadar Romulus'u da seviyorlardı. Andronicus'un adamlarını ona karşı kullanacaktı.

Sonrasında MacGil'i bulup pelerinin emrettiği gibi onu Kanyon'a getirecekti ve eğer efsane doğruysa Kalkan yok olacaktı. Kalkan indiğinde tüm adamlarını çağırarak, donanması içeri doluşunca da Halka'yı sonsuza dek ezeceklerdi. Ardından nihayet Romulus tüm evrenin tek hakimi olacaktı.

Derin bir nefes aldı. Şimdiden bunun tadını alıyordu. Tüm hayatı boyunca bu an için savaşmıştı.

Romulus kan kırmızısı gökyüzüne baktı, ufukta devasa bir top gibi görünen ikinci güneş batıyor ve günün bu saatinde uçuk mavi bir renkle parlıyordu. Bu, Romulus'un tanrılara dua ettiği vakitti, Kara Tanrısı, Deniz Tanrısı, Gökyüzü Tanrısı, Rüzgar Tanrısı ve hepsinden önemlisi Savaş Tanrısı. Hepsinin hakkını vermesi gerektiğini biliyordu. Hazırlıklıydı, feda edecek çok sayıda köle getirmişti, dökülen kanlarının ona güç bağışlayacağını biliyordu.

Kıyıya yaklaşırken dalgalar gemiyi daha kuvvetle dövüyordu. Romulus diğerlerinin ipleri indirmesini beklemedi bunun yerine pruva kuma değer değmez gövdeden kendini atıp yirmi adım kadar düşükten sonra ayakları üzerinde beline kadar suyun içinde durdu. Biraz olsun irkilmemişti bile.

Romulus, sanki kendi mülküymüş gibi sahilde dolanmaya başladı, ayak izleri kumda ağır izler bırakıyordu. Ardında, adamları ipleri indirmeye ve gemileri birbiri ardına karaya yanaştırmaya başladılar.

Tüm yaptıklarını inceleyen Romulus gülümsedi. Gökyüzü kararıyordu, bir kurban vermek için mükemmel bir zamanda kıyıya ulaşmıştı. Bunun için teşekkür etmesi gereken tanrılar olduğunu biliyordu.

Dönüp adamlarına baktı.

“ATEŞ!” diye bağırdı Romulus.

Adamları üç başlı bir yıldız formunda yayıp şekil verdikleri beş metre yüksekliğinde, devasa bir odun yığını hazırlamışlar, yakmayı bekliyorlardı.

Romulus kafasını salladı ve adamları birbirlerine bağlı bir düzine köleyi getirdiler. Köleler kamp ateşi odunlarının etrafında sıralanarak bağlanmışlardı. Gözlerinde panik okunuyordu. Hazır olan ateşi ve canlı canlı yakılmak üzere olduklarını anladıklarından çılgık çılgıca bağırıyor, korkudan çırpınıp duruyorlardı.

“HAYIR!” diye bağırdı biri. “Lütfen! Size yalvarıyorum! Bu şekilde değil! Herşey olur ama bu değil!”

Romulus onları görmezden geldi. Bunun yerine sırtını onlara dönerek ileriye doğru bir kaç adım attı. Kollarını iki yana açtı ve kafasını da gökyüzüne uzattı.

“OMARUS!” diye bağırdı. “Bize görebileceğimiz ışığı ver! Bu geceki kurbanlarımı kabul et. Halka’ya yolculuğumda yanımda ol. Bana bir işaret ver. Başarıp başaramayacağımı bilmemi sağla!”

Romulus ellerini indirdiğinde, adamları koşarak meşaleleri odunlara fırlattılar.

Tüm köleler diri diri yakılırken korkunç çığlıklar yükseldi. Kıvılcımlar her yana dağılırken Romulus, yüzünde alevlerden yansıyan ışıkla bu sahneyi izliyordu.

Romulus kafasını sallayınca adamları gözleri olmayan, yüzü kırışmış, iki büklüm yaşlı bir kadını getirdiler. Romulus sabırla kadını izledi, kehanetini bekledi.

“Başaracaksın,” dedi. “Güneşlerin birleştiğini görmezsen eğer.”

Romulus gülümsedi. Güneşlerin birleşmesi mi? Bu, bin yıldır olmamıştı.

Ruhu neşeye doldu, sıcak bir his göğsüne yerleşti. Tek duyması gereken buydu. Tanrılar onunlaydı.

Romulus pelerini alıp atına bindi ve onu hızla tekmeleyerek Kanyon’u geçip onu Doğu Geçidi’ne ve kısa süre sonra da tam Halka’nın kalbine yönlendirecek yola doğru kumun üstünde yalnız başına dörtnala gitmeye başladı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Selese savaş alanındaki yıkıntılar arasında yürüyordu. Yanında Illepra vardı, yerdeki bedenlere bakıyor, hayat belirtisi arıyorlardı. İkisi bir arada kalmış, ordunun ana bölümünü takip ederek yaralı ve ölümlere baka baka Silesia'dan buraya uzun ve yorucu bir yürüyüşle gelmişlerdi. Diğer şifacılar ayrılmış ve iyi arkadaş olmuşlardı, sıkıntılar onları birbirlerine bağlamıştı. Bu bağ çok normaldi elbet, yaşları birbirine yakındı, birbirlerine benziyorlardı ve belki de en önemlisi ikisi de bir MacGil'e aşıktı. Selese Reece'i, Illepra ise kabul etmekten nefret etse de Godfrey'i seviyordu.

Ordunun ana bölümüne yetişmek için ellerinden geleni yapmışlar, arazilerden, ormanlardan, çamurlu yollardan geçerek yaralı MaGilleri aramışlardı. Ne yazık ki onları bulmak o kadar zor değildi, araziye doldurmuşlardı. Bazı durumlarda Selese onları iyileştirebildi ama çoğu zaman Illepra'yla beraber tek yapabildikleri yaralarını sarmak ve iksirlerle acılarını hafifleterek huzurlu bir ölüme yol almalarına izin vermek oldu.

Bu, Selese'nin kalbini kırıyordu. Tüm hayatı boyunca küçük bir kasabada şifacılık yapmıştı, bu denli büyük ve ciddi bir durumla başa çıkması gerekmemişti. Ufak sıyrıklar, kesikler, yaralar ve belki bazen Forsyth ısırtıklarıyla uğraşmıştı. Ama bu denli büyük bir kıyım ve ölüme, bu kadar büyük yaralar ve yaralılara alışkın değildi. Bu onu derinden üzüyordu.

Onun mesleğinde Selese insanları iyileştirmeyi arzu ederdi, fakat Silesia'ya ayak bastığından beri sonu gelmeyen bir kan zincirinden başka bir şey görmemişti. İnsan insana bunu nasıl yapardı? Bu yaralı adamların her biri, birinin oğluydu, babasıydı, kocasıydı. İnsanoğlu nasıl bu kadar zalim olabilirdi?

Selese'in kalbi, karşılaştığı ve yardım etmeye gücünün yetmediği her insanla daha çok kırılıyordu. Taşıyabilecekleri malzemeler kısıtlıydı, bu uzun yolculuk göz önüne alınırsa hemen hemen hiç bir şeyleri yoktu. Krallığın diğer şifacıları tüm Halka'ya dağılmışlardı. Bizatihi kendileri bir orduydular ama yeterli değildi, malzemeleri kafi gelmiyordu. Yeteri kadar araba, at ve yardımcı ekip olmadan taşıyabilecekleri şeyler belliydi.

Selese gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı, yürürken yaralı insanların yüzleri gözlerinin önünde beliriyordu. Çok defa acı içinde çılgılık atan ölümcül yara almış bir askere bakmış, gözlerinin cama dönüşmesini izleyerek ona Blatox vermişti. Bu etkili bir ağrı kesici ve yatıştırıcıydı. Fakat kötüye giden yaraları iyileştirmez ya da enfeksiyonu durduramazdı. Malzemeleri olmadan yapabileceğinin en iyisi buydu. Aynı anda hem ağlamak hem çılgılık atmak istiyordu.

Selese ve Illepra birbirlerinden bir kaç adım ötede yatan yaralı iki askerin başına çömelerek iğne ve iplikle dikmeye başladılar. Selese bu iğneyi çok fazla sayıda kullanmak zorunda kalmıştı, temiz bir tane olmasını istedi. Fakat başka şansı yoktu. Bir türlü kapanmak bilmeyen ve sürekli açılan pazusundaki yarayı uzun ve diklemesine dikerken asker acı içinde çılgılık attı. Selese bir avucunu üstüne bastırarak kan akışını kesmeyi denedi.

Fakat savaşı kaybediyordu. Bu askere bir gün önce ulaşabilmiş olsaydı her şey yoluna girecekti ama şimdi kolu yeşildi ve sadece kaçınılmazı biraz erteleyebiliyordu.

"İyi olacaksın," dedi Selese ona eğilerek.

"Hayır olmayacağım," dedi, yüzünde ölen birinin bakışı vardı. Selese hali hazırda bu bakışı çok defa görmüştü. "Söyle bana, ölecek miyim?"

Selese derin bir nefes alıp tuttu. Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Yalan söylemekten nefret ediyordu ama askere bunu söylemeye de dayanamazdı.

"Kaderimiz yaradanın elindedir," dedi. "Hiç birimiz için geç değildir. İç," diyerek belindeki ilaç çantasından küçük şişe bir Blatox verdi, ağzına götürerek alnını okşadı.

Gözleri yuvarlandı, iç çekti, ilk kez huzurluydu.

"İyi hissediyorum," dedi.

Bir an sonra gözleri kapandı.

Selese yanaklarından yaşların süzüldüğünü hissetti, çabucak sildi.

Illepra ilgilendiği yaralıyla işini bitirmişti, ikisi de yorgun argın kalkıp sonsuza uzanan yolda birlikte yürüyüp art arda cesetleri geçmeye devam ettiler. Ana orduyu takip ederek çaresiz doğuya doğru yol aldılar.

“Burada bir işe yarıyor muyuz ki?” diye nihayet sordu Selese, uzun bir sessizliğin ardından.

“Elbette,” diye cevap verdi Illepra.

“Ama öyle görünmüyor,” dedi Selese. “Çok azını kurtardık ama çoğunu kaybettik.”

“Peki o azı?” diye cevap verdi Illepra. “Onların kıymeti yok mu?”

Selese düşündü.

“Elbette var,” dedi. “Ama ya diğerleri?”

Selese gözlerini kapatıp onları düşünmeyi denedi ama artık sadece bulanık yüzler görüyordu.

Illepra kafasını salladı.

“Yanlış düşünüyorsun. Hayalcisin. Safsın. Herkesi kurtaramazsın. Bu savaşı biz başlatmadık. Ancak başladıktan sonra devraldık.”

Sessizce yürümeye devam ettiler, daha doğuya yol alarak vücut tarlalarını geçtiler. Selese en azından Illepra yanında olduğu için mutluydu. Birbirlerine eşlik etmiş ve teselli vermişler, bilgilerini ve ilaçlarını paylaşmışlardı. Selese, Illepra’nın daha önce hiç görmediği geniş yelpazeli bitkilerinden çok etkilenmişti. Illepra ise Selese’nin kendi küçük kasabasında keşfettiği eşsiz merhemlerden etkilenmişti. Birbirlerini çok iyi tamamlıyorlardı.

Ölüleri gözleriyle tarayıp yürümeye devam ederken, Selese’in düşünceleri Reece’e kaydı. Etrafındaki bunca şeye rağmen onu aklından çıkartamıyordu. Silesia’ya tüm bu yolu sadece onu bulmak, onunla olabilmek için kat etmişti. Fakat kader yollarını çok kısa zamanda ayırmış bu aptal savaş ikisini de farklı yönler savurmuştu. Geçen her anda Reece’in güvende olup olmadığını merak ediyordu. Savaş alanında tam olarak nerede olduğunu bilmek istiyordu. Geçtiği her cesedin yüzüne önce korkuyla bakıyor, Reece olmaması için dua ediyordu. Yaklaştığı her bedeni çevirip yüzünü görüp o olmadığını anlayana kadar geçen sürede karnına ağırlar giriyordu. Sonra her birinde rahat bir nefes alıyordu.

Yine de attığı her adımda diken üstündeydi, onu yaralı olarak daha da kötüsü ölü bulacağından korkuyordu. Eğer bu olursa devam edebilir miydi biliyordu.

Onu ölü ya da diri bulmaya kararlıydı. Bu kadar yol gelmişti ve kaderini bulana kadar da geri dönmeyecekti.

“Godfrey’e dair hiç bir işaret göremedim,” dedi Illepra, yürürken önündeki taşları yuvarlıyordu.

Ayrıldıklarından beri Illepra Godfrey hakkında ara ara konuşuyordu ve ona vurgun olduğu aşıkardı.

“Ben de ,” dedi Selese.

İki kardeşe aşık bu iki kadın arasında süregelen bir sohbetti bu. Reece ve Godfrey, birbirinden daha fazla farklı olamayacak iki kardeş. Selese, kendi içinde Illepra’nın Godfrey’de ne bulduğunu anlayamıyordu. Godfrey ona sıradan bir ayyaş, ciddiye alınmayacak aptal biri gibi geliyordu. Eğlenceliydi, güldürüyordu ve kesinlikle kurnazdı. Ama yine de bu Selese’in kendine yakıştıracağı bir adam olamazdı. Selese daha içten, samimi ve yoğun bir adam istiyordu. Cesaret ve onur gösteren bir adam vardı arzularında. Reece, onun aşığıydı.

“Tüm bunları nasıl atlatmış olabilir, bilemiyorum,” dedi Illepra, üzgün.

“Onu seviyorsun, değil mi?” diye sordu Selese.

Illepra kızarak kafasını çevirdi.

“Hiç sevmekten bahsetmedim,” dedi savunmaya geçerek. “Sadece onun için endişeliyim. O arkadaşım.”

Selese gülümsedi.

“Öyle mi? O zaman neden sürekli ondan bahsediyorsun?”

“Öyle mi yapıyorum?” diye sordu Illepra şaşırarak. “Fark etmemiştim.”

“Evet, mütemadiyen.”

Illepra omuz silkip sustu.

“Sanırım artık kanıma işledi. Beni bazen o denli delirtiyor ki. Onu sürekli olarak tavernalardan çekip alıyorum. Bana her seferinde bir daha dönmeyeceğine söz veriyor. Ama hep dönüyor. Bu gerçekten insanı çıldırtır. Yapabilsem bir güzel pataklayacağım.”

“O yüzden mi onu bulmak için bu kadar endişelisin?” diye sordu Selese. “Onu pataklamak için?”

Şimdi gülümseme sırası Illepra’daydı.

“Belki değil,” dedi. “Belki ona bir de sarılmak istiyorum.”

Bir tepeyi aştılar ve Silesialı bir askere rastladılar. Bir ağacın altında inliyordu, belli ki ayağı kırılmıştı. Selese olduğu yerden uzman bakışlarıyla bunu görebiliyordu. Yanında ağaca bağlı iki at vardı.

Yanına koştular.

Selese kalçasındaki derin yaraya bakarken, karşılaştığı her askere sormaktan kendini alamadığı soruyu sordu:

“Kraliyet ailesinden kimseyi gördün mü?” diye sordu. “Reece’i gördün mü?”

Diğer tüm askerler dönüp kafalarını sallamışlardı ve Selese bu hayal kırıklığını öyle kanıksamıştı ki yine olumsuz bir cevap bekliyordu.

Fakat onu şaşırtan bir şey oldu ve asker doğrularcasına kafasını salladı.

“Onunla sürmedim ama evet leydim onu gördüm.”

Selese’in gözleri heyecan ve umutla kocaman açıldı.

Adamın bileğini kavrayarak, “Yaşıyor mu? Yaralı mı? Nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu kalbi hızla atmaya başladı.

Kafasını salladı asker.

“Biliyorum. Özel bir görevde. Kılıcı geri getirmek için.”

“Ne kılıcı?”

“İşte, Kader Kılıcı.”

Hayretle askere baktı. Kader Kılıcı. Efsaneye konu kılıç.

“Nerede?” diye sordu çaresizce. “Nerede o?”

“Doğu Geçidi’ne gitti.”

Doğu Geçidi diye düşündü Selese. Çok uzaktı, çok çok uzaktı. Oraya yürüyerek gidemezdi bu hızla imkansızdı. Reece oradaysa mutlaka tehlikedeydi. Elbette ki ona ihtiyacı vardı.

Askerin yarasıyla ilgilendikten sonra ağaca bağlı iki atı fark etti. Adamın ayağının kırık olduğu hesaba katılırsa bunlara binemezdi. Atlar adamın işine yaramayacaktı. Eğer atlarla ilgilenilmezse de kısa süre sonra öleceklerdi.

Asker, Selese’in atlara baktığını gördü.

“Onları alın leydim,” diye önerdi. “Benim ihtiyacım olmayacak.”

“Ama onlar senin,” dedi.

“Onlara binemem. Bu haldeyken. Siz kullanabilirsiniz. Alın ve Reece’i bulun. Buradan uzakta, oraya yürüyerek gidemezsiniz. Bana çok yardımcı oldunuz, burada ölmeyeceğim. Üç gün yetecek yiyecek ve suyum var. Benim için adamlar gelecek. Buraya sürekli devriyeler geliyor, onları alın ve gidin.”

Selese adamın bileğini tuttu, minnet hissiyle doldu taşı. Kararlı bir şekilde Illepra’ya döndü.

“Gidip Reece’i bulmak zorundayım. Üzgünüm. Burada iki at var. Diğerini alıp dilediğin yere gidebilirsin. Benim Halka’yı geçip Doğu Geçidi’ne gitmem lazım. Üzgünüm, ama seni bırakmak zorundayım.”

Selese ata bindi ve Illepra’nın koşarak yanındaki ata bindiğini görünce şaşırdı. Illepra uzanarak yanındaki küçük kılıcı çıkardı ve atları ağaca bağlayan ipleri kesti.

Selese’e döndü ve gülümsedi.

“Bunca yaşadığımız şeyden sonra yalnız gitmene izin vereceğimi mi sandın?” diye sordu. Selese de ona gülümsedi. “Sanırım vermezdin,” diye cevap verdi.

İkisi atları tekmeleyip yola koyuldular, doğruya Selese’in dua ettiği gibi Reece’in olduğu yerlere doğru hızla atlarını sürdüler.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gwendolyn sonsuz bir beyaz tarla içinde; Alistair, Steffen, Aberthol yanında ve Krohn ayaklarının dibinde eğilerek rüzgara karşı çenesini aşağıda tutuyordu. Beşi Kanyon'u geçip Dıpdünya'ya vardıklarından beri yürüyorlardı. Gwen bitkindi, kasları ve karnı ağrıyordu; bebek karnında hareket ettikçe keskin ağrılar duyuyordu. Burası karların hiç durmadan yağarak gözlerine dolduğu ve ufkun her hangi bir rahatlama sunmadığı beyazlar diyarıydı. Yeryüzünün monotonluğunu kıracak hiç bir şey yoktu, Gwen dünyanın sonuna doğru yürüyormuş gibi hissediyordu.

Sarındığı kürküne rağmen hava gittikçe soğuyordu, Gwendolyn soğğun kemiklerine işlediğini hissediyordu, elleri çoktan hissizleşmişti.

Arkasına baktığında diğerlerinin de titrediğini ve soğğa karşı mücadele verdiklerini gördü, buraya geldikleri için ciddi bir hata yapıp yapmadıklarını merak etmeye başlamıştı. Argon burada olsa bile, ufuğa kadar hiç bir şeyin olmadığı bu yerde onu nasıl bulacaklardı? Yol yoktu, patika yoktu ve Gwen nereye gittikleri hakkında hiç bir fikri olmadığı için derin bir çaresizliğe batıyor gibi hissediyordu. Tek bildiği Kanyon'dan uzaklaştıkları, daha da kuzeye yol aldıklarıydı. Argon'u bulsalar bile onu nasıl özgürlüğüne kavuşturacaklardı? Özgürlüğüne kavuşabilir miydi ki?

Gwen, insanlara göre olmayan; anlayamadığı büyücüler, rahipler ve büyü'nün gizemli kuvvetlerine özgü doğa üstü bir yere yolculuk ettiklerini hissetti. Buraya izinsiz giriyormuş gibi hissediyordu.

Gwen karnında keskin bir ağrı ile beraber bebeğin içinde yeniden döndüğünü hissetti. O kadar yoğun bir ağrıydı ki nefesi kesildi ve bir an tökezledi.

Bir elin onu tuttuğunu ve dengesini sağlamasına yardımcı olduğunu hissetti.

“Leydim, iyi misiniz?” diye sordu Steffen, çabucak yanına gelerek.

Gwen gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı, acıdan gözleri yaşarmıştı, kafasını salladı. Bir an durarak elini karnına koyup bekledi. Bebeğinin burada mutlu olmadığı belliydi. O da mutlu değildi.

Gwen biraz orada durarak, ağrısı nihayet geçene kadar derin derin nefes aldı. Tekrar bu maceraya atılmanın hata olup olmadığını düşündü fakat Thor aklına geldi, onu kurtarma arzusu diğer her şeye üstün geliyordu.

Ağrı dinince yeniden yürümeye başladılar, Gwendolyn sadece bebeği için değil, diğerleri için de korkuyordu. Bu koşullarda ne kadar dayanabileceklerini bilmiyordu, bu noktadan sonra geri dönebilirler miydi onu bile bilmiyordu. Sıkışmışlardı. Burası, haritası olmayan,sonu görülemeyen, meçhule giden bir yoldu.

Gökyüzü mora çalıyordu, buradaki her şey kehribar ve mor renge sahipti, ki bu Gwen'in kafasını daha çok bulandırıyor. Gün veya gece kavramı yoktu, hiçliğe doğru bitmek bilmeyen bir yürüyüşü.

Aberthol başından beri haklıydı, burası başka bir dünyaydı, kardan ve boşluktan oluşan bir hiçlikti, gördüğü en ıssız yerdı.

Gwendolyn nefes alabilmek için bir anlığına durduğunda, karnında sıcak ve güvenli bir el hissetti, sıcaklığa çok şaşırmıştı.

Döndüğünde yanında Alistair'i gördü, elini karnına koymuş Gwendolyn'e endişeyle bakıyordu.

“Bir bebek taşıyorsun,” dedi. Bu bir sorudan ziyade gözlemdi.

Gwendolyn ona baktı, bildiğine çok şaşırmıştı, özellikle de karnı hala dümdüzken. Daha fazla sır taşıyacak hali yoktu kafasını sallayarak onayladı.

Alistair bildiğini teyit edercesine kafasını salladı.

“Nereden bildin?” diye sordu Gwen.

Fakat Alistair sadece gözlerini kapayıp derin nefes aldı, eli Gwen'in karnındaydı hala. Gwen bu hisle rahatlamış, ondan yayılan bu sıcaklıkta şifa bulmuştu.

“Çok güçlü bir çocuk,” dedi Alistair, gözleri hala kapalıydı. “Korkmuş, ama hasta değil. İyi olacak, şimdilik korkularını alıyorum.”

Gwendolyn ışık dalgalarını ve vücuduna yayılan ısıyı hissetti. Kısa süre sonra tamamen eski haline dönmüştü.

Gwen Alistair’e hissettiği minnet ve sevginin altında ezildi, ona sözlerle ifade edemeyeceği kadar yakın hissediyordu kendini.

“Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum,” dedi Gwendolyn ayağa kalkarak, Alistair elini çektiğinde neredeyse tamamen normal hissediyordu.

Alistair mütevazı bir şekilde kafasını indirdi.

“Bana teşekkür edeceğin bir şey yok,” diye cevap verdi. “Bu benim işim.”

“Bana hamile olduğunuzu söylemediniz leydim,” dedi Aberthol ciddiyetle. “Bilseydim, bu yolculuğu asla salık vermezdim.”

“Leydim, bilmiyordum,” dedi Steffen.

Gwendolyn batıl inançları nedeniyle tüm ilginin bebeğinde olmasını istemiyordu, omzunu silktili.

“Babası kim?” diye sordu Aberthol.

Gwen ağzından ismi çıkarken derin bir ikilem yaşadı ve:

“Thorgrin,” dedi.

Gwen perişan hissetti. Thor’a yaptıklarından, birbirleriyle o şekilde vedalaştıklarından dolayı pişmanlık dalgalarında boğuşuyordu; aynı zamanda çocuğunun soyuyla ilgili karmaşık hislere sahipti. Andronicus’un yüzü aklına gelince ürperdi.

Aberthol kafasını salladı.

“Mükemmel bir köken,” dedi. “İçinizde bir savaşçı taşıyorsunuz.”

“Leydim, çocuğunuzu korumak için hayatımı veririm,” dedi Steffen.

Krohn kalkıp kafasını karnına koydu, defalarca yalayarak mırıldandı.

Gwen nezaketlerinden dolayı mahcup oldu, desteklerini hissetti.

Aniden, Krohn döndü ve acımasızca hırlamaya başladı. Kör edici kar içinde bir kaç adım attı, tüyleri kabarmıştı, karın içine gömülerek onları görmezden geldi.

Gwen ve diğerleri şaşırarak birbirlerine baktılar. Gwen kara baktı ama hiç bir şey göremedi. Krohn’u hiç bu şekilde hırlarken görmemişti.

“Ne oldu, Krohn?” diye sordu gergin.

Krohn hırlamaya ve adım adım ilerlemeye devam etti, Gwen gerilmişti; ellerini belindeki hançere indirdi, diğerleri de silahlarına davrandılar.

Bekleyip izlediler.

Nihayet, bembeyaz karın içinden bir düzine kadar yaratık fırladı. Korkunçlardı, tamamen beyazlardı, kocaman sarı gözleri, kurtlarınkinden de uzun dört tane sarı dişleri vardı. Krohn’dan büyüklerdi ve her birinde uzun dişler iki ayrı kafadan çıkıyordu, dişler bir ayak boyu kadardı. Yarım daire şeklinde dağılarak gruba yaklaşırken düşük tonda, sabit ve öfkeli sesler çıkardılar.

“Lorklar,” dedi Aberthol korkuyla, geriye bir adım atarak.

Gwendolyn, Steffen kılıcını çekerken uzaktan kınından çıkan metal sesini duydu. Aberthol asasını önünde her iki eliyle kavradı, Alistair orada durup yoğunlaşarak bakıyordu. Gwendolyn hançerini sıkı sıkı tuttu, bebeğini korumak için kendi hayatını feda etmeye hazırdı.

Krohn hiç zaman kaybetmedi, hırlayarak öne fırladı ve saldırıyı başlattı. Havaya atıldı ve bir lorkun boğazına dişlerini geçirdi. Lork ondan daha büyük olsa da Krohn, onu yere yatırarak eş hırıltılarla güreşmeye kararlıydı. Yerde yuvarlanıp dururken çıkardıkları sesler acımasızdı. Kısa süre sonra karın üzerinde kırmızı lekeler belirdi ve Gwen, bunun lorka ait kan olduğunu anlayınca rahatladı. Krohn hayvanı zaferle şişlemişti.

Diğer lorklar da saldırıya dahil oldular. İkisi, Krohn’un üstüne çullanırken diğerleri de Gwendolyn ve yanındakiler için saldırmaya hazırlandı.

Steffen ileri koştı, Gwendolyn'e saldırmaya hazırlanan bir lorka kılıcını savurarak iki kafasından birini kesmeyi başardı. Fakat açıkta kalmıştı ve diğer lork da üstüne çullanarak uzun dişlerini koluna geçirdi. Steffen bağırdı, hayvan onu yere yatırırken kanlar her yere fışkırıyordu.

Gwendolyn hançeriyle öne atıldı ve lorku sırtından bıçakladı, hayvan çığlık atarken kendini geriye çekti. Takım dişlerini Steffen'in kolları içinde bırakmıştı, diğer kafasıyla da dönüp Gwen'i ısırmağa çalıştı. Gwen titrek ellerinde hançeri tutarak geri çekilirken lork kendini geriye doğru attı ve Steffen'in kolunu bir an için bıraktı; Steffen kılıcına davranıp her iki kafasını da uçurdu.

Lorklardan biri gözüne Alistair'i kestirerek saldırıya geçti, havaya atılarak dişlerini boğazına geçirmeyi hedefledi.

Alistair ise sakince yerinde durdu, istifini bozmadan bir elini önüne getirerek havaya kaldırdı; avucundan sarı bir ışık yayılarak havaya doğru uçtu ve lorku göğsünden vurdu. Alistair kolunu ileride tuttuğu süre boyunca hayvan da havada asılı kaldı.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.